

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 26 - GENER - FEBRER DEL 1983.

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

ABRIL **2**

dissabte
st. Francesc de Paula

3 ABRIL

diumenge
PASQUA st. Ricard

- avui és el quart
aniversari de les
eleccions municipals.

- fer inventari.

ENTREVISTA: AGUSTÍ COLL i PLANELLA
PSICOLOGIA PRÀCTICA AL "LACUSTÀRIA"
TROBALLA: DOCUMENT DEL SEGLE XIV
ESPORTS: ENTREVISTA A JAUME RIERA
i REMIGI GASCONS
i les seccions habituals.

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

MATEU FONT

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

SERVEI DE GRUA
PLANXA I PINTURA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

Ramón Gurnés

RENAULT

Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA

TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

L'HOSTAL DEL BON VI

C/. Camprodón, 3 - LLAGOSTERA

Us dona la benvinguda

Gràcies.

SUMARI

- 3 - Pòrtic
- 4 i 5 Informe: La psicologia pràctica a l'escola pública "Lacus-tària".
- 6 - Problemes del Casino Llagos-terenc: Reforma sense em-penta.
- 8 - Temps i Coses.
- 9 - Coses del Poble.
- 10 - L'esdeveniment frustrat de la república de Vilastreta.
per La flor del Carib.
- 11 - Poesia, per Josep Calvet.
- 12 i 13 Entrevista: Agustí Coll i Pla-nella, per Mercè.
- 14 i 15 Historiadors de Llagostera,
per E. Soler Vicens.
- 16 i 17 Recordant un ans d'ahir,
per en Tià.
- 18 - Reflexions d'una dona,
per Margarida del Cabo.
- 19 - Acudits d'en Ramon.
- 20 a 23 Balanç de quatre anys d'Ajun-tament democràtic.
- 24 - Esclavitud en l'infinit.
- 26 a 28 Opinió... opinió... opinió...
- 29 - Entrevistes: Jaume Riera i Remigi Gascons.
- 30 i 31 Esports.
- 32 - Petites obres d'art.
- 33 a 35 Enquesta: Què faries si fos-sis alcalde?
- 36 a 38 Radiografia d'un viatge a Roma, per Llorenç Ventura.

El Col·lectiu de Redacció vol respec-tar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es res-ponsabilitza necessàriament de les opi-nions dels col·laboradors i no es compro-met a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs sig-nats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Re-dacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

Segurament heu sabut del greu problema engendrat en el Col·lectiu per la baixa successiva de gent amb empenta. Havíem de ser més a treballar per tal que la feina no fos excessiva segons la possibilitat de la resta dels membres.

Per aquest motiu es va fer una crida, la qual fou molt més acollida del que calia esperar. El passat divendres, 14 de gener, en una reunió on la majoria dels assistents es-taven disposats a col·laborar, en un grau o altre —des d'aquí els ho agraïm, mentre prenem el seu oferiment—, la redac-ció es veia considerablement augmentada.

Ara per ara, el problema sembla resolt i esperem, també, que l'entrada de nova gent aportí noves idees i nous ànims.

Aquest número ha estat treballat conjuntament pel vell i el nou Col·lectiu i en ell hem volgut presentar un balanç de la dinàmica municipal en aquest darrer temps, així com el gust que ens ha deixat. Com a notícia d'interès trobareu l'escola nacional-escola pilot, i, un cop més, ens acostem a la coneguda situació d'impàs en què es troba el Casino.

Col·lectiu de Redacció

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Llorent, Enric Ramonet, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, gener i febrer del 1983

Núm. 26

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns Apartat, 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

INFORME

LA PSICOLOGIA PRÀCTICA A L'ESCOLA PÚBLICA "LACUSTÀRIA"

Al començament d'aquest trimestre, a la nostra Escola Pública "Lacustària" un equip format per psicòlegs, pedagogs i assistent social ha iniciat la seva tasca en col.laboració amb els mestres.

Hem pensat que seria molt interessant que tot el poble conegués el que fan i per a què han vingut a Llagostera. Hem intercanviat amb ells aquesta sèrie de preguntes i respostes.

—Ens han informat que esteu treballant en aquesta escola i ens agradaria saber qui sou?

—Som un equip format per tres psicòlegs, dos pedagogs i un assistent social, que depenem del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

—Sou l'únic equip existent?

—En aquest moment som un equip per a tot Girona, encara que a tot Catalunya n'hi ha 12 i es preveu la possible creació de nous equips.

—Quina és la feina que penseu fer?

—L'objectiu primordial de l'equip és oferir a la comunitat,

des del nucli on es produeix la necessitat, una assistència global i integrada que, des dels aspectes educatius, sanitaris i social, previngui, detecti i doni resposta als problemes d'aprenentatge o minusvàlues i faci possible l'acció educativa adequada a cada cas.

En aquest primer any hem estructurat la feina procurant que el sistema de treball tingui una perspectiva de futur.

Teneint en compte que som l'únic equip, vam pensar que la millor manera d'atendre a tot-hom era escollir un sector pilot, per tal de què els resultats obtinguts a les escoles d'aquest sector fossin vàlids per a la resta de les escoles de les comarques gironines?

—Com vàreu escollir el sector pilot?

—Vam fer un estudi que ens va permetre saber quines eren les característiques més habituals de les escoles, i les escoles que reunien el major nombre d'elles són les que configuren el sector pilot.

—Quines són les escoles que formen el sector pilot?

—Escola Pública "Lacustària" de Llagostera, E. P. de Taialà; E. P. de Platja d'Aro; E. P. "Baldri Reixach" de Sant Feliu de Guíxols; E. P. "Sant Esteve" de Caldes de Malavella; E. P. de Quart i el Centre d'educació especial "Els Àngels" de Palamós.

—Concretament, aquí a Llagostera, què hi fareu?

—En aquesta escola, juntament amb les altres cinc escoles públiques ordinàries, s'intenta fer una tasca de prevenció social i educativa, tant en l'àmbit familiar com en l'escola per tal d'evitar al màxim l'aparició de trastorns i/o retards en el desenvolupament del nen. Deficiències que si no es tracten a temps, s'agreuven cada vegada més. Per això, en col.laboració amb pares i mestres, s'intentarà adequar l'ambient escolar i familiar a les necessitats del nen.

La tasca realitzada en aquesta escola de Llagostera s'aplicarà d'acord amb la de les altres escoles per tal de trobar maneres similars de solucionar els problemes que sorgeixen a les aules tenint en compte la realitat de l'escola.

—Sobre quin tipus de nens treballareu?

—La nostra tasca se centra bàsicament en els nens de Cicle Inicial (5-6-7 anys), ja que són els cursos més adients per portar a terme una política preventiva. S'explorarà un grup de 1.er any d'E.G.B. per determinar el nivell de desenvolupament i dels aprenentatges escolars. De l'exploració s'obindrà una visió general del curs i s'analitzaran i treballaran, conjuntament amb els mestres, els aspectes que cal potenciar o modificar per tal d'evitar i prevenir trastorns escolars.

INFORME

Aquesta tasca preventiva més centrada a 1.er d'E.G.B., s'intentarà fer-la extensiva a la resta del Cicle Inicial, particularment a 2.^{on} de Pàrvuls. Diagnosticats els casos, s'aplicarà un pla terapèutic als nens amb trastorns d'aprenentatge.

A la resta de l'escola, en un principi, no s'incidirà directament, encara que si hi ha algun nen que presenta dificultats molt greus es diagnosticarà i se'n farà un seguiment.

—Dels resultats obtinguts informareu als pares?

—Voldríem remarcar que esperem la col·laboració dels pares en la feina que volem fer, ja que ells són la part més important, juntament amb els mestres, de l'educació del nen.

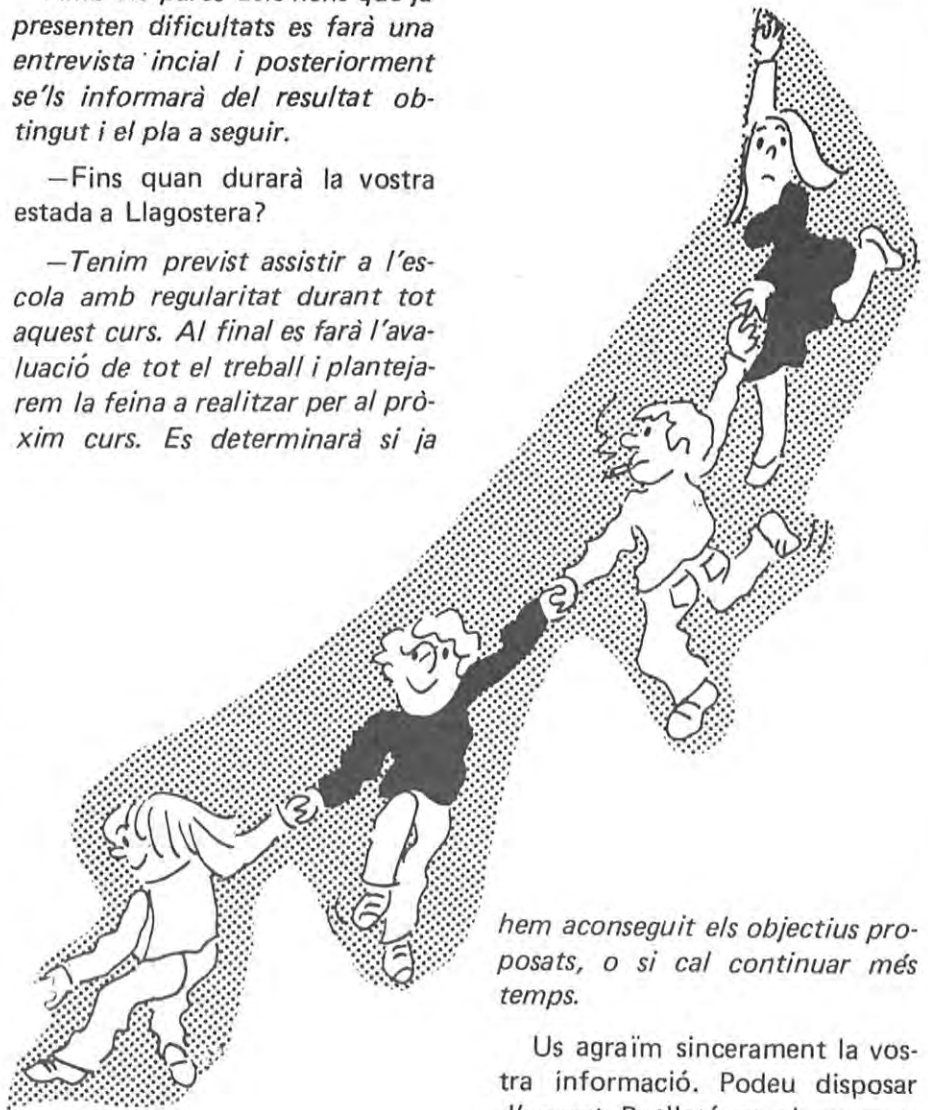
S'intentarà fer unes reunions amb els pares dels nens del Cicle Inicial que poden ésser en grups o individuals, i en les que s'informarà de la marxa del treball.

Amb els pares dels nens que ja presenten dificultats es farà una entrevista inicial i posteriorment se'ls informarà del resultat obtingut i el pla a seguir.

—Fins quan durarà la vostra estada a Llagostera?

—Tenim previst assistir a l'escola amb regularitat durant tot aquest curs. Al final es farà l'avaluació de tot el treball i plantejarem la feina a realitzar per al pròxim curs. Es determinarà si ja

hem aconseguit els objectius proposats, o si cal continuar més temps.

Us agraïm sincerament la vostra informació. Podeu disposar d'aquest Butlletí en el moment i ocasió que creieu convenient.

Col·lectiu de Redacció

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

—Es ven o es lloga GARATGE INDIVIDUAL, al carrer Marina, entre edificis Sicília i Còrsega. Immillorable situació. Preu interressantíssim. — Raó: Aurora Miquel. Tel. 830260.

— Busco MAPES TOPOGRÀFICS terme Llagostera.
Raó: La Redacció.

— Necessito ESCARBATS. Raó: Brigit. Tel. 830392.

— Venc MOBLES menjador de formica. 10.000 pessetes.
Raó: Ruth.

PROBLEMES DEL CASINO LLAGOSTERENC:

UNA REFORMA SENSE EMPENTA

Després de la dificultosa aprovació de la reforma estatutària amb la conseqüent dimissió de la Junta Directiva, (tot el qual tingué lloc el passat dia 21 - 10 - 81) s'imposava a no massa tardar l'elecció d'una nova Junta.

Amb aquest propòsit, el propassat dia 11 de gener, es celebrà en el Casino Llagosterenc una reunió a la qual assistiren només 30 ó 40 socis. La reunió fou, en síntesi, un mar de discussions inicials sense que sortís cap persona decidida a fer-se càrrec de les regnes de l'Entitat, fins que, veient aquesta manca de resolució, el Sr. Pompeu Pascual (President que era de la recent dimissida J. D.) s'ofertí per formar i encapçalar una Junta Provisional que estaria al govern del Casino fins l'elecció d'una J. D. definitiva i estatutàriament conformada. Per tal d'acceptar el càrrec, no obstant, el Sr. P. Pascual va posar una sèrie de condicions que van aixecar força polèmica i que bàsicament eren: Deixar congelada l'aplicació dels nous Estatuts, que encara estan pendents del tràmit burocràtic d'aprovació governativa, i que el Casino fos l'entitat organitzadora dels festeigs de la Festa Major d'enguany. Per fi, però, s'arribà a un acord i es formà l'esmenta-

da J. D. que va quedar constituïda per un nombrós equip escollit entre els socis presents.

Aquesta Junta Gestora o Provisional sembla ser que s'ha plantejat com a tasques prioritàries: la renovació d'una pòlissa creditícia, l'estudi de l'organització de la Festa Major, i l'estudi de la rendibilitat del Cinema.

LA REVITALITZACIÓ NECESSÀRIA

Encara que és trist reconèixer que l'Entitat, justament quan falta poc per a celebrar el seu centenari, es troba potser en una de les hores més baixes de la seva història, més descoratjador és encara el desinterès mostrat per bona part dels socis, així com la inhibició del poble en general i del jovent en particular.

És prou significatiu el fet de què es necessitessin cinc convocatòries (tot i havent-hi la possibilitat de delegar el vot) per poder votar la reforma estatutària així com el reduït número de socis que assistiren a la darrera reunió. És també preocupant que la quantitat de socis existents en

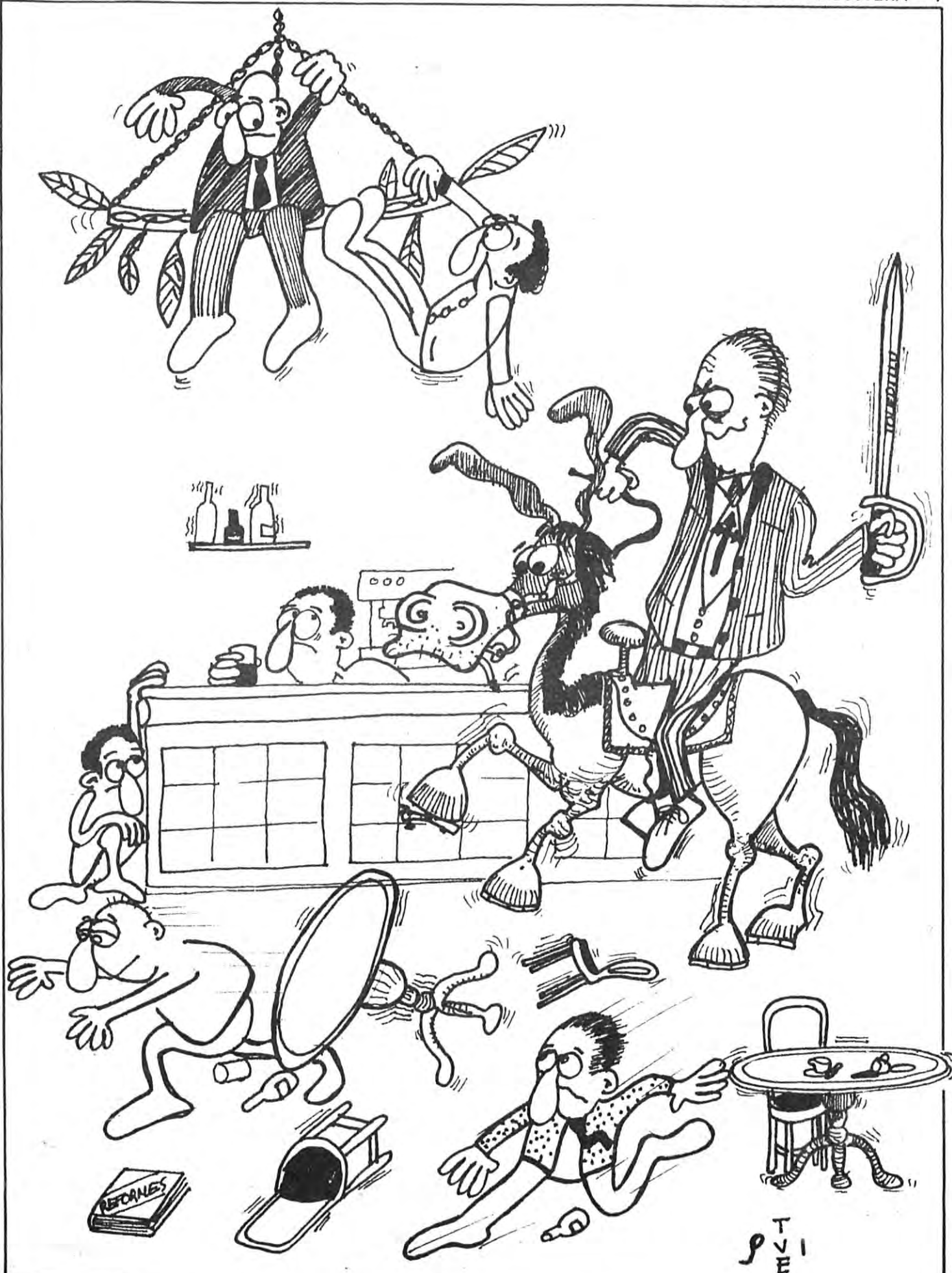
l'actualitat sigui sensiblement inferior a la de noranta anys enrera... tanmateix són molts els problemes a resoldre, però potser, en aquest moment, el més important d'afrontar sigui la tasca de fer renéixer la il·lusió i l'interès per aquesta antiga i noble Societat, tant en els propis socis com a la resta del poble de Llagostera.

El CASINO no és solament el bonic i espaiós edifici, sinó que és fonamentalment, o ha d'ésser, un col·lectiu, el més ampli possible, de socis enèrgics, il·lusionats i decidits a treballar per aixecar la cultura, l'esbargiment i el nivell de sana convivència del POBLE.

Caldrà, doncs, fer una anàlisi seriosa de la situació actual i amb bon criteri la Junta Directiva podrà trobar el camí de la revitalització del Casino.

Confiem i desitgem que això es comenci a fer realitat des d'ara i esperem que aviat es pugui formar una Junta definitiva amb la massiva col·laboració de tots.

Col·lectiu de Redacció

temps i COSES

PER MORTALLA: UN SAC

L'honorable, equànime i pobra societat: BATALLÉ, GERMANS, Lda. n'era formada pels senyors: Gregori i Jeroni Batallé. Germans, és clar. La dita Empresa es dedicava a la fabricació de taps de suro i "derivats", com molt prudentment feu afegir als Estatuts de constitució, Jeroni Batallé, "per un cas de possibles ampliacions".

Aquesta Societat a les darreries de juny, tots els anys, confeccionava el preceptible Balanç de Pèrdues i Ganàncies. I, davant l'astorament i la ràbia professional de Jeroni, aquest comprovà que per quadrar-li totalment faltaven no gens ni menys que: sis pessetes i dos rals. No en volgueu d'enrenou! No en volgueu de mirar i remirar per on s'havien escolat aquells diners! Tan i tan honradament guanyats, vaja...!

No cal ni dir que tota la "fàbrica", com ells anomenaven aquell forat rònc i estantís on treballaven més hores de les que té el dia, fou capgirat, recomptat, abatut i redreçat cinc-centes vegades. I no! Les sis pessetes i dos rals, que no sortien. Que no es veia per on s'havien fos.

Aquella nit, no calia pensar en dormir. I com que ho feien junts, passada la mitja nit, Gregori s'aixecà del llit violentament amb un esgarip:

—Jeroni...! Jeroni...!

—Què vols? —feu el pobre home—.

—Jeroni...! —repetí Gregori enfurimat—. No serà que tu...?

—Que jo què...? —respongué agressiu.

—No, res. Perdona.

D'aquesta ben senzilla manera es firmà la pau i la confiança entre els dos.

L'endemà, tingueren reunió general de socis. Prenent-se els següents:

Primer.— Havent-se restablert la plena confiança entre els germans i socis de la Limitada, no calia pensar en res més que en un possible robatori...

Només deixar caure aquesta paraula, Gregori cridà com un boig:

—Les saques, Jeroni...! Les saaa-queees...!

—Endevinat, noi. Les saaaqueees...!

En efecte. Tant de mirar i recercar,

i no recordar-se de dues saques de taps venudes sense: "devolució de envase", com ara constaria en el Balanç. Feta la comprovació, la tanda d'acords seguí:

Segon.— Donar compte a l'autoritat competent, d'haver sofert el robatori corresponent pel ja dit important valor.

Tercer.— En previsió de la possible falla de les investigacions, els germans Batallé es comprometien en recuperar aquests diners, extremant la gens ufana economia domèstica.

Així es prometé i així es complí. L'escudella diària, de dos ossos amb què es feia, es reduí a un. Al cinema, on s'acudia a una sessió a l'any, quedà suprimida. Es treballaria mitja hora més cada dia. No es pagarien més els cinc cèntims per Nadal al "sereno". Per la Mare de Déu d'agost ja no s'aniria a Sant Feliu a visitar el nebot Joanet. En fi, tant i tant es rebaixà la cosa, que els pobres i honrats Batallé Germans, poc a poc quedaven fosos.

Això sí. Cada migdia passaven per la Comissaria de Policia:

—No en saben res del nostre cas...?

—Segueixen les investigacions per bon camí —feia el Comissari que era un tranquil.

Dintre del trasbals que representava la pèrdua, el saber-se recolzats per la Justícia aminorava sofriments. Tal cosa constava en la diària conversa que sostenien tot treballant.

La història que estem explicant, passava com crec haureu suposat, als principis dels anys vint. No tan feliços ni alegres com es pensen molts dels qui no els visqueren. La indústria del tap de suro feia poc que tornava a desvetllar-se després de la fallida de feina, producte de la nul·la exportació provocada per la guerra europea.

Els petits industrials, —i Batallé Germans, Lda. sens dubte que ho eren— foren els que més forta pèrdua aguantaren. Els dos germans, com molts d'altres, passaren llargs mesos en la confecció de carbó vegetal, per poder subsistir. La qual cosa representà l'enderrocament de tota o quasi tota la riquesa forestal del país.

És per això que aquells dos homes:

treballadors, honrats i soferts, decidien recuperar allò robat, amb el sacrifici i la resignació. I aquesta fou tan forta, tan esgotadora que, poc a poc, els migrats ossos que tenien, cada vegada esdevenien més a la vista de tothom. Aquell no menjar, aquell no dormir, aquell frenètic treballar, acabà amb les darreres engrunes de vida que els restaven.

L'última de les partides de taps enviades a l'exportador de Palamós, coincidí amb la visita del nebot Joanet. Semblava ben bé que presentia la mort dels dos germans. Doncs que, en entrar al fabricot, ambdós dormien el més llarg de tots els sons.

El vailet s'espantà i tot cridant demanà ajut. Al moment arribà el carreter de l'Exportador, el qual acabava de deixar: DUES SAQUES, que retornava tot i demanant dispensa per fer-ho amb un any de retard.

El nebot Joanet s'esgarrià de veure la pobresa miserable en què vivien els germans Batallé. Tan pregonera era, que fins i tot ni trobaren roba per a vestir-los. I ell que era de la broma tingué la pensada:

—Ja que han tingut maldecaps i dolors i penes per haver perdut els dos sacs, ¿perquè no els enterrem amb ells...?

D'aquesta manera es va fer, sí senyor. Ficats dintre els sacs, cercaren el darrer habitatge que la vida ens ofereix. Tot mirant-los, vet aquí que al pobre Joanet li donà per cridar:

—Ha parlat...! L'oncle Jeroni ha parlat...!

—I què ha dit...? —respongué una cosina de Figueres.

—Ha dit: gràcies. Grà.ci.es.

—Tu podries donar-les a ells, poca-vergonya...! —feu la cosina empipada.

Ben veritat que era...! Doncs l'endemà de l'enterrament, el nebot Joanet pogué cobrar a la Banca local: vint-i-quatre mil pessetones. També encertà el comentari final:

—Tenint tants de quartos al Banc, s'han mort de gana...? Burros...!

P. Parés C.

COSES DEL POBLE

Incidents a la Discoteca del Casino

Tota una sèrie de problemes s'han produït en pocs dies a la Discoteca del Casino Llagosterenc.

Tot va començar un divendres a la nit quan un grup de Vilarroja, segons ens han informat, va discutir-se amb un grup de joves del poble. De les paraules varen passar a les mans; es varen treure barres de ferro, cadenes, etc., i algun va resultar ferit de certa consideració. Les baralles acabaren quan la Guàrdia Civil intervingué i va separar els dos grups.

Dies després, a la nit, uns joves amb un cotxe destrossaren la porta principal de la Discoteca del Casino. Es té la sospita de què fossin els mateixos de les baralles.

Esperem que fets tan desagradables com aquests no es tornin a repetir.

Inauguració de "La casa de les vídues"

Amb assistència de l'honorable Sra. Marta Ferrussola de Pujol i dels Honorables Srs. Max Cahner, Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, i Arcadi Calzada, President de la Diputació de Girona, a més de les autoritats locals, s'inaugurà el passat dia 28 de novembre del 1982 l'edifici de la "casa de les vídues", on s'ha instal·lat l'Escola Municipal de Belles Arts i la Biblioteca "Julià Cutillé".

Els actes començaren a les dotze del migdia amb la benedicció de les obres i la visita de les autoritats convidades als nous locals i a l'exposició de quadres dels pintors de la vila.

Després es feren uns parlaments on es destacà el valor històric de l'edifici i la importància de la nova biblioteca.

Seguidament i mentre la gent començava a visitar "la casa de les vídues", actuaren la Coral "Veus de Besalú" i l'"Esbart de Fontcoberta".

Com a cloenda dels actes es feu un aperitiu popular a la mateixa plaça de la Llibertat.

La Biblioteca "Julià Cutillé" restarà oberta tots els dies, al matí d'11 a 1, menys els dilluns, i a les tardes de 6 a 9, exceptes els dissabtes, que només és obert al matí.

IIIa Estirada de corda

Organitzat per la "Colla de Llagostera" i amb la col·laboració de diverses entitats del poble, es feu el passat dia 6 de gener, la tercera estirada de corda a Llagostera. Hi participaren 6 colles procedents de poblacions de les nostres comarques. Després de les eliminatòries, la colla de Campllong fou la guanyadora.

Accidents de tràfic

Degut a les fortes gelades dels passats dies 10, 11 i 12 de gener, es produïren diversos accidents a les carreteres dels voltants del poble. Encara que tots van ésser força espectaculars, no es van enregistrar ferits de gravetat.

Festes nadalenques

A la Missa del Gall del passat Nadal es tornà a cantar "La Pastorella" per un grup de persones del poble, que ja l'havien cantada altres anys.

També la nit de Nadal i el dia de Sant Esteve a la tarda es tornà a representar el Pessebre Vivent pels carrers de la part vella del poble, aprofitant els bonics racons que encara es conserven.

Es de resaltar d'aquestes festes, la cavalcada dels Reis, que va resultar molt vistosa, fent augmentar la il·lusió al gran número de nens i nenes que anaren a esperar-los a la plaça del Carril i els seguí per diferents carrers del poble fins a l'Ajuntament. Vam notar que s'està perdent el costum de portar "fanalets" i cantar la "cançó dels Tres Reis".

Enguany no s'han representat els populars "Pastorets", ni s'ha fet el Concurs de Pessebres.

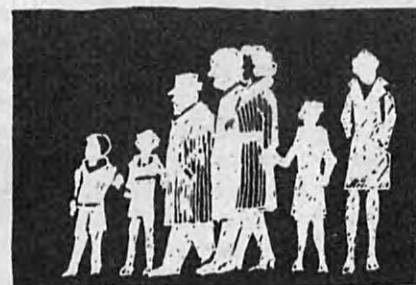
IIa Mostra de Teatre

El divendres dia 17 de desembre del 1982, i amb la representació de l'obra de Josep Ferré (Querí), "Lo Saldoni la Margarida" per part dels Amics del Teatre de Llagostera, es donà per acabada la IIa Mostra de Teatre.

El teatre del Casino Llagosterenc es trobava ple de gom a gom, a diferència d'altres divendres en què s'anaren fent les diferents obres, i el públic no passava d'unes 50 ó 60 persones.

Després de l'escenificació de l'obra es procedí a repartir als diferents grups de teatre que participaren en aquesta IIa Mostra de Teatre i a totes les entitats col·laboradores uns diplomes de record.

Desitgem que aquesta Mostra de Teatre es pugui continuar en anys vinents.

L'ESDEVENIMENT FRUSTRAT DE LA REPÚBLICA DE VILASTRETA

El factor sorpresa va ésser la clau de l'aclaparador èxit inicial de la conxorxa revolucionària. En un obrir i tancar d'ulls assetjaren i captivaren els centres neuràlgics de Vilastreta amb la precisió d'un cronòmetre japonès. L'Ajuntament, l'Església, la Caserna de la Guàrdia Civil, Correus (on per cert hi tenien un infiltrat amb ulleres), el Casino i la fusteria d'en Pepet foren conquerits i reduïts en una acció modèlicament incruenta i d'un gust exquisit. Hom diu que es respon a la bonhomia amb bonhomia i a l'agressivitat amb agressivitat. Coneixedors d'aquest precepte característic del comportament humà, l'empraren amb habilitat i polidesa encomiables.

Mudats de diumenge, d'acord amb els cànons més elementals d'aquells qui han de suscitar una aparença seductora, van irrompre, pistola en mà, un "bon dia" i amb una pregunta-suggeriment: Serien tan amables de considerar-se rehens?

La qüestió exposada sense la tendresa amb què ells la feren s'ha d'acollir amb les virtuts d'una garrotada, però llançada tan subtilment és difícil negar-s'hi. La major part de la gent accedí de bon grat, sense fer escarafalls, potser més per curiositat i estranyesa que per resignació. Presumiblement, l'operació més arriscada era apoderar-se de la caserna de la Guàrdia Civil. Però l'enginyós ardit de comparèixer 20 persones alhora per passar revista de la cartilla militar, va reïxir. Els benemèrits es veieren desbordats i llurs esforços per vèncer el caos administratiu —ara multiplicant-se, ara provant la producció en cadena—, sumiren la Caserna en una confusió absoluta, desament aprofitada pels extremistes.

Exhibiren una coordinació i operativitat admirables, apressant-se a comunicar Vilastreta, tallant els telèfons i aixecant barreres a l'entrada de la població. Els rètols de "Carretera en obres, agafeu la desviació" si bé desconcertava els passants, dissipaven qualsevol sospita i així la població es mantingué en una certa intimitat municipal fins que els guerrillers tingueren el peu al coll de la situació. Expressió aquesta que, considerant el tarannà pacífic de la rebel·lió, potser caldria substituir per "sota control".

Els revolucionaris comprovaren amb estupor que la trava essencial per

fer-se amb el domini de la col·lectivitat va ésser persuadir els vilastretencs de la nova realitat reganant al municipi. No s'ho creien.

Res més desencorajador per aquell que espera commoure, que la indiferència o l'escepticisme. Però és molt difícil colpir una població tan avessada a l'habitualitat quotidiana, tan feta a les mides d'aquesta societat amb totes les seves arbitrietats i injustícies que recela de qualsevol nou horitzó, per més que se l'envolti amb guarniments i celofans.

D'antuvi, i malgrat abocar-hi tota llur astúcia i voluntat, els revoltats no encomanaren l'alegria a la població concentrada espontàniament a la plaça de l'Ajuntament.

Les paraules brollaven dels llavis revolucionaris amb entusiasme i vehemència. Però l'ample somriure dibuixat pels que enraonaven des del balcó de la Casa Consistorial aviat es glaçà d'orella a orella, davallant irremissiblement fins esdevenir una ganyota grotesca.

—Poble de Vilastreta, canteu i ballau!! Des d'ara som lliures!!!

—S'ha proclamat la primavera!! Avui queda instaurada la nostra República independent!!

El graciós, que mai es localitzà, no es va fer esperar:

—I posats a fer no quedaríem millor amb una República Islàmica?

—Si us manca un Ayatolà, a disposar. —Suggerí un altre—.

—Vilastretencs!! des d'ara volgueu-ho o no, sou ciutadans lliures. Vilastreta és republicana i independent. Si és necessari apel·lar a mètodes més expeditius no dubteu que ho farem. Rebutgem la dissuasió sagnant però la CAUSA ÉS LA CAUSA!!!

—I quina és la vostra causa?

El nostre mòbil és la vida, la nostra font el poble. Per ella combatim i ell ens dona la força i la llum. Fins avui el poble ha estat trist, afligit, avui comença la vida.

Escolteu el primer decret:

—Tot és de tots.

—Els edificis que s'aixequin més de dos pisos es retallaran immediatament.

—Les barreiges matutines, només per prescripció facultativa. I en aquest cas sufragades per la Seguretat Social.

—Les plantacions d'eucàlipus que envolten el poble seran substituïdes

per plantacions de marihuana. Us preguntem per què? Només així aconseguirem augmentar la captació de voluntaris al llarg dels focs que l'estiu flagel·lent els nostres boscos. A més, en cas d'un incendi desmesurat la joia serà indescriptible.

—Tot aquell qui excedeixi els 81 quilos de pes iniciarà una vaga de fam voluntària. L'aspecte sa de la persona repercuteix de forma directament proporcional a l'aspecte sa del municipi.

—Queda prohibit per insà el coitus interruptus.

—Es legalitza l'avortament amb caràcter retroactiu, sempre i quan sigui justificat.

—De la mili, ni parlar-ne.

—Les urbanitzacions traslladaran els edificis al poble i en el seu lloc reimplantaran arbres.

Al llarg dels 43 dies exactes que Vilastreta galopà sota les regnes dels revolucionaris es promulgaren 43 decrets d'un estil afí a aquests. Dotze dels quals, aplegats sota el lema "Cal vigilar els microbis de l'aprop, sense treva", tenien cura del nou arrenjament sanitari. No s'oblidaren de la clerecia, ni de les forces de l'ordre, als qui canviaren dràsticament d'abillaments, com indicati del canvi interior que s'exigia. Realment la mini-sotana i el vestit de manobre van fer furor en la població, constituint-se en una de les reformes més ovacionades.

El poble es mantenia en un esbalaïment immutable, sinó proper a la felicitat sí llunyà del sofriment. La vida era diferent i malgrat no poder afirmar que la nova legislació fos d'una estricta equitat, tampoc aventatjava les anteriors en torbs i abusos.

El fantasma de la revolució va recorre i sotregà tota la comarca. D'arreu arribaven adhesions. A Cacà de la Serva i Sant Feliu del Corconet eixien amb una eferescència incontenible moviments de característiques semblants al vilastretenc.

Les autoritats temien una explosió en cadena de revoltes i optaren per enviar a la curiassada Brunet a la reconquesta de Vilastreta.

Quan els tancs trepitjaven el terme municipal de la població, els revolucionaris que, a voltes semblaven folls, però de badocs no en tenien res, qui sap on paraven.

L'empremta del seu pas s'enregistrà en la ment dels vilastretencs i en les parets del poble, on deixaren escrit:

"UN DIA TORNAREM"

La flor del Carib

"LES CADIRETES"

*Un terme dalt la muntanya
com fita entre terra i mar,
en llunyania la plana
i dels voltants coronada
pel Montagut i Monclar.*

*Una vista preciosa,
amb Sant Grau per un costat,
les pltges de Giberola
Salion i Vallpresona
i Tossa molt més enllà.*

*Bosc espès a la rodona
de suros, alzines i pins,
una aroma sanitària
de romani, de farigola,
d'algues i fonolls marins.*

*Roques rodones i antigues
origen del teu bon nom
com fantàstiques cadires
seients dels excursionistes
que admiren eixos contorns.*

*Vestigis d'edats passades
es troben ençà i enllà
com un castell-atalaia
el mar, la serra i el pla.*

*De Sant Grau a Llagostera
amb carretera flamant
eix turó, a un salt de llebra
els entorns són un pessebre
a sota nostre cel blau.*

Josep Calvet

AIRES DE TEMPESTAT

*Les gavines volen altes,
deserta la platja està,
les ones peten furioses
contra l'acantilat.*

*El cel està ple de núvols
el vent bufa esbogerrat
dels arbres s'arrenquen fulles
que volen d'ací i d'allà.*

*La gent corre esporuguida
quan temen la tempestat
i les barques són entrades
per prudència terra enllà.*

*Comencen a caure gotes
i trona que fa feredat,
petits i grans es recullen
a vora el foc de la llar.*

* * *

*L'aigua cau a samalades,
no saben què passarà,
la riera és desbordada
confonent-se terra i mar.*

Josep Calvet

SERENATA

*El vent s'ha fos
i canta el rossinyol,
el sol s'ha clos
i el poble dorm.*

*S'apaga un jardí
el cel n'encén un altre
que aclareix el camí
de nit romàntica.*

*Els ocells són a joc
mentre hi ha veus que canten
i se senten acords
d'unes guitarres.*

*S'ha obert un balcó
la lluna hi dona i calla
perquè ara l'amor
té la paraula.*

Josep Calvet

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostitseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

entrevista

Agustí Coll i Planella

L'entrevistat, ha estat un personatge polèmic dins el nostre poble. A l'any 38 passava a formar part de l'Ajuntament amb el càrrec de Regidor de Finances, més tard ocupà el càrrec de Batlle per espai d'uns sis mesos. A l'acabament de la guerra, a causa d'haver desenvolupat aquest càrrec i sobretot, degut a una acusació falsa, serà condemnat a 30 anys de presó.

El seu testimoniatge, directe, incisiu, ple d'amargor justificada, potser alterarà, qui sap, les ments "ben pensants" del nostre estimat poble.

Jutgeu vosaltres mateixos.

—Abans d'esclatar la guerra formava part d'algun grup o partit polític?

—Sí, formava part del partit d'Acció Catalana que era un partit de centre amb tendència catalanista; en aquest partit hi figuraven Pompeu Fabra, Bofill i Mates, Nicolau d'Olivera, ... entre d'altres figures destacades de la cultura catalana. Més tard, davant l'evolució dels fets vaig passar a ser d'Esquerra Republicana de Catalunya.

—Com va ésser que entrés a formar part de l'Ajuntament?

—Gràcies al contacte amb Santi Vila, Francesc Capdevila i Joaquim Comas. Això va ser l'any 38, vaig ocupar el càrrec de Regidor de Finances, aleshores era alcalde Santi Vila. Quan aquest es mobilitzà vaig passar a ocupar el seu càrrec.

—No representava un perill, tal com estaven les coses, d'acceptar un càrrec tan compromès?

—De fet vaig passar a ocupar el càrrec sota pressió dels companys i d'algunes persones d'extrema dreta que més tard formaren part dels ajuntaments franquistes. Aquests em pregaren que ocupés l'Alcaldia perquè veien en mi a un moderat. Que consti que vaig acceptar contra l'opinió de la meua família.

—Quant de temps li durà, doncs, el nou càrrec?

—Van ésser uns cinc o sis mesos, fins que vaig ser mobilitzat i destinat al cos de tren com ajudant de xòfer al Front del Segre.

—Quina era la situació de Llagostera abans d'esclatar la guerra?

—Abans d'esclatar la guerra, Llagostera era un poble tranquil, republicà, sense discrepàncies entre patrons i obrers. El 90 per 100 era republicà.

—Havia tingut algun altre càrrec públic a més dels esmentats?

—Abans de ser batlle i per amistat amb gent de l'Ajuntament vaig ésser nomenat, junt amb tres companys, administrador de l'antic cinema Barceló que havia estat municipalitzat.

—Què significava aquesta municipalització del cinema local?

—Que l'administració anava per compte de l'Ajuntament, tots els fons recollits s'adreçaven a la casa dels vells.

—Quanta gent hi havia a aquesta casa dels vells i on era?

—Recordo que hi havia unes vint o trenta persones que hi estaven fixes. Era la casa on viu actualment en Marià Tarrés, alcostat de l'Hospital.

—Hi havia algun altre servei municipalitzat o col·lectivitzat al poble?

—Sí, la CNT va col·lectivitzar tots els camins del poble l'any 36. A més hi havia també la col·lectivitat dels tapers, localitzada on estava la fàbrica de les agulles. També la col·lectivitat dels paletes i mecànics. En aquell temps, al poble només hi havia el sindicat de la CNT.

—Quanta gent hi estava afiliada, més o menys?

—No ho sé. Només sé que els capdavanters de la CNT en el poble eren l'Escapa i en Marià Calvet, que era l'encarregat dels tapers.

—Quin tipus de pel·lícules es projectaven aleshores en el cinema?

—Sobretot pel·lícules de tipus social, també de normals. Recordo que es va projectar "El Acorazado Petemckin". Vull dir que el meu càrrec d'administrador del cinema Barceló era totalment gratuït i desinteressat, fins i tot pagavem de la nostra butxaca els desplaçaments.

—Quins records té de la guerra?

—La meua tasca en el front era de reraguarda i sumistre de material bèl·lic a la divisió. Ja a la retirada vaig passar a ser ajudant mecànic. A Sant Hilari, un bombardeig ens avaria els camions, a més de forces baixes. Com que els dos camions avariats eren de la GMC (General Motor Company) i a Llagostera els camions col·lectivitzats eren de la mateixa marca, vaig aconseguir un permís per tornar al poble, però resultà que en arribar, tot el material havia estat evacuat a Figueres. Aleshores vaig intentar d'incorporar-me al front, però les tropes feixistes havien avançat massa i ja entraven a Vidreres; la mateixa nit entraren a Llagostera. Així que em vaig quedar a casa convençut que em farien declarar i que, en tot cas, tindria una presó preventiva. Al cap de quinze dies em fan anar a declarar, el sergent de la Guàrdia Civil que em prengué les declaracions em va tranquil·litzar, però el nou Ajuntament era l'òrgan que decidia les penes a imposar als detinguts. Així vaig ésser tancat a can Franquesa dins un rebost.

—Hi havia més gent detinguda, de què se l'acusava?

—Erem catorze en total, els altres havien estat apallissats perquè eren sospitosos d'haver assassinat a dos capellans. Cal dir que uns quants havien estat apallissats sota el vist i plau del cap de Falange a Llagostera.

—S'arribà a descobrir qui eren realment els culpables?

—Més tard s'arribà a descobrir, gràcies a la declaració d'un dels detinguts, que havia estat ell i dos companys seus que havien fugit a França.

—Com es realitzà el judici per tota

aquesta gent i quan va ésser?

—El 20 de març del 1939 tots els detinguts som traslladats a la presó de Girona i jutjats el mes d'abril. De tots els detinguts en foren afusellats dotze. L'acusació més greu dels inculpats, excepte el que havia estat implicat en l'assassinat dels dos capellans, era tenir antecedents antifranquistes.

—S'arribà a executar la pena?

—Ja ho crec, foren afusellats tots dotze la vigília d'aquella Festa Major. En aquest mateix judici a mi em varen caure trenta anys.

—De què l'acusaven a part d'haver estat batlle en temps de la República?

—Em vam acusar d'haver-me apropiat d'una partida de queviures. Resulta que va passar el següent: Un dia vaig rebre una denúncia contra dues persones que havien entrat a casa seva patates del mercat negre, aleshores els vaig anar a dir que es quedessin la quantitat que necessitessin i la resta la portessin a l'Ajuntament per ser repartides a col·lectivitat. L'atenuant de l'acusació va ser que durant la meua actuació a l'Alcaldia, no hi havia hagut alteracions de cap mena ni fets delictius. De totes maneres, vaig ésser condemnat a trenta anys de reclusió.

—La pena mínima que s'imposà fou de quaranta anys?

—Les penes anaven de sis a trenta anys i eren aconsellades, es suposava, pels membres de l'Ajuntament franquista i el Cap de Falange.

—Quant temps durà realment la reclusió que li van imposar?

—Al cap de dos anys hi va haver una revisió de causes i em van reduir la pena a vuit anys i un dia; el mateix temps em traslladaven a la presó Model de Barcelona.

—En quines condicions estava la presó Model en aquell temps?

—La cella en principi estava pensada per a un sol pres i n'erem onze. Teníem un espai per dormir de 50 cm. per un metre trenta d'allargada. Dormíem arronsats; les condicions eren realment infrahumanes. El menjar que donaven era més propi de porcs que de persones, a més era molt escàs. Consistia en peles de fava, peles de pèsol i patates. Una vegada ens van fer un dinar extraordinari, arràs amb musclos i quan vam obrir els musclos va sortir de dins fang negre i petroli

Record d'un exili a 250 quilòmetres de Llagostera

perquè els havien pescat al port de Barcelona.

—Quanta gent hi havia a la Model en aquell temps?

—Em penso que érem cap a 10.000 persones.

—Com va sortir de la presó, sota llibertat condicional?

—Al cap de trenta mesos em van donar llibertat condicional, per aconseguir-la vaig necessitar tres informes favorables —un de l'alcalde, de la Guàrdia Civil i un darrer del Cap de Falange—. El Cap de Falange m'havia fet pagar cinc mil pessetes prèviament, per haver estat en nom de l'Ajuntament, administrador del seu cinema. Després d'aquest pagament havia promès a un meu familiar que el seu informe seria favorable; malgrat tot, la meua tornada a Llagostera fou aplaçada per l'informe desfavorable tant de l'Alcaldia com del Cap de Falange.

—Quines repercussions va tenir això a la seva vida, significava més anys de presó?

—A conseqüència d'això em van desterrar a passar cinc anys més a dos-cents cinquanta quilòmetres de Llagostera, vaig escollir Lleida. La meua dona tancà la botiga de confec-

ció i teixits que tenia al poble per venir amb mi a Lleida. Allà vaig entrar a treballar en una empresa on guanyava 11 ptes. de jornal, quan en pagava catorze de despesa.

A la seva dona:

—Van tornar a obrir la botiga després de tot aquest temps?

—Sí, però quan el meu home estava a la presó, tothom venia a emportar-se coses de la botiga, pel fet d'ésser del costat que havia perdut.

—Quin podria ésser l'epíleg o conclusió d'aquesta entrevista?, què és el que canviaria, d'ésser possible, de la seva vida?

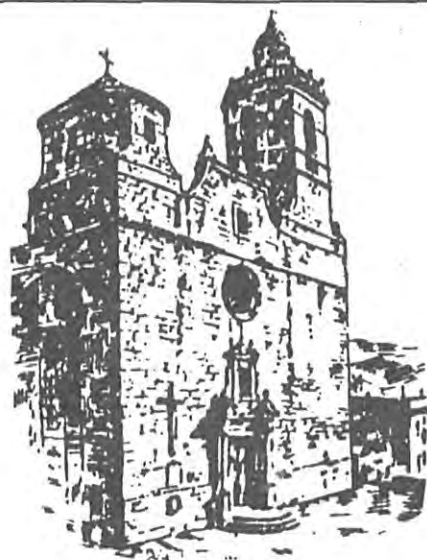
—Me'n penedeixo d'haver estat massa Quixot. Quan vaig decidir d'entrar a l'Ajuntament procurava molt pel bé dels altres; tots plegats vam acceptar uns càrrecs de responsabilitat que no van ser mai apreciats i me n'he donat compte que la majoria de la gent no es mereix res. Tinc la certesa de què les acusacions que em van fer només tenien com a finalitat enfonsar l'empresa familiar que aleshores portàvem el meu pare i jo.

Mercè

HISTORIADORS DE LLAGOSTERA

COLLABORADORS DEL GRUP

"CENTRE D'INVESTIGACIONS LACUSTÀRIA"

COSTUMS DE
L'ESGLÉSIA
AL 1317

En Josep Calvet i Amat, per l'any 1915 estava ja afeccionat a l'Arqueologia i a la història de la Vila de Llagostera i comarques.

Comença trobant els tallers Lítics i emplaçaments arqueològics a l'aire lliure, de la Font de Panedes, Can Salvador, Can Nadal, Trenquinell, Can Crispins i Montagut.

En aquella època en Mossèn Gelabert, geòleg, etimòleg, pintor i arqueòleg, junt amb en Josep Calvet i en Pere Mayol recorrien totes aquestes contrades per localitzar restes arqueològiques recollint algunes peces de sílex i descobrint dolmens.

Més tard, pel 1930, també hi havia un altre grup format per l'alemany Sr. Amman, el mestre de cases Robert Soler i Bascotell i els seus dos fills. Excavaren molts dels menhirs i dolmens de la comarca, també el forn del vidre de Bell-lloc i molt acuradament el poblat Ibèric de Plana Basarda.

Trobaren algunes peces de sílex, vidre i ceràmica en els monument megalítics. A Plana Basarda buidaren unes vint-i-cinc sitges trobant ceràmica i moltes monedes de l'antiguitat. Molta part d'aquest material se'n va anar a Alemanya i Àustria i el poc que es quedà aquí es perdé durant la guerra del 1936.

El Sr. Calvet, a més d'ésser el més veterà d'aquesta activitat, continuà recollint pedres, sílex, vidre, ferro, ceràmica i també pergamins, documents, llibres, revistes, fullets i retalls de diaris que parlen de l'antiguitat, tot plegat un valuós arxiu de notícies.

Degut a la seva constància i gran afecció ha aconseguit que en el poble arrelés un planter d'entusiastes d'a-

questes activitats que en grups o per separat recullen valuoses peces com les de les col·leccions Planella, Arboser, Vergès, Fa, Ferrer, Pascual, Sais, Cabarrocas i algunes d'altres més privades.

Des de sempre ha lluitat i ha somniat per formar un museu Arqueològic d'Història i d'Art a aquest poble i considera que seria de primera necessitat, que l'Ajuntament habilités un edifici per recollir totes aquestes col·leccions per exposició pública, respectant la propietat dels col·leccionistes.

Les autoritats provincials del ram consideren que a Llagostera tenim un tresor d'un valor incalculable i que si continua en cases particulars amb el temps es perdrà per golfes i magatzems i molt probable que al final vagi a les escombraries.

A l'any 1967 en Calvet era nomenat Vice-president del "Centro de Estudios de Llagostera" entitat dedicada a l'Arqueologia local.

A l'any 1982 forma part d'un grup molt important anomenat CENTRE D'INVESTIGACIONS LACUSTÀRIA dedicat a Arqueologia, Art i Història, que recollint la majoria dels afeccionats locals han aconseguit uns resultats fabulosos.

Aquesta agrupació prega a tothom, gran o petit, que si té alguna peça d'arqueologia, document, pergami o plànol, es posi en contacte amb qualsevol del grup assegurant-li la propietat dels objectes i el dret a formar part de l'agrupació.

Llagostera, 15 de gener del 1983

Emili Soler Vicens

El grup "INVESTIGACIONS LACUSTÀRIA" continuant amb la tasca que s'ha assignat, de fer conèixer tot allò que sembli interessant per al nostre poble, ha aconseguit de traduir un antic pergami, dels molts que tenim en estudi.

El present text és un resum de la introducció i del treball de traducció fet per la Mariàngela Vilallonga i Vives, professora del Col·legi Universitari de Girona.

Introducció

"El text que donem a conèixer i que hom pot llegir a continuació és la traducció d'un document relatiu al nostre poble, la redacció del qual l'hem de situar a començaments del segle XIV, concretament l'any 1317. Perdut en la guerra dels francesos, segons consta en aquest text, ha arribat fins als nostres dies gràcies a una còpia que fou realitzada l'any 1671, sobre una altra del 1438".

"...Aquest text menciona, les funcions que havia d'exercir el clauer a l'església de Llagostera. Aquests i d'altres càrrecs són esmentats en el document: el domer, el sagristà, el diaca, el presbíter, la majoria dels quals ha desaparegut gairebé del tot en l'actualitat".

"...el document es conserva, en general, en bones condicions excepte alguns forats que dificulten la perfecta comprensió de certs fragments..."

"...Al capdavant del document i escrit amb una lletra més moderna, hi ha unes frases en català, de les quals he conservat l'ortografia original..."

"Aquest és un document fidelment copiat al poble de Llagostera, diòcesi de Girona, el dia, mes i any posteriorment esmentats, d'una altra pública i autèntica transcripció, escrita pel notari públic que subscriu i signa d'aquest tenor. Aquesta és una transcripció fidelment presa el dia 14 de febrer de l'any del Senyor de 1438 d'un document públic, el contingut del qual és el següent: Sapiguen tots... quines coses han de ser fetes i acostumaven de fer-se antigament en l'església de Sant Feliu de Llagostera i també fora de l'església..." "contingudes en un document públic, fet en altre temps entre la mateixa església i el dit clauer, el qual document fou certament perdut en la guerra, dels gals, nosaltres Arnau Benet domer i sagristà, Berenguer de Santa Coloma, Jaume Vidal i Arnau de Buada, domers, i Ponç de Serra, clauer de la dita església..."

"Primer... el dit clauer ha de batejar tots els nens i rep les ofrenes que deriven d'aquí per haver batejat els mateixos nens..."

"Així mateix el dit clauer ha d'enterrar tots els albat i d'això per la sepultura de qualsevol o per la creu rep dos diners de part de tots els feligresos que han de pagar blat... i el clauer de la dita església certament de tots els altres que no poden pagar el dit blat, rep una gallina i pels albat de Panedes tres diners".

"Igualment ha de llegir l'Evangeli a la Missa Major, tots els diumenges i dies festius la novena lectura, i només el dia de Nadal i el de Pasqua a la missa matutina i el dia de cendra i l'endemà de Tots Sants: "Cum venis Lazari", i de la mateixa manera l'evangeli: "In principio erat verbum", i els diumenges després de la Missa Major que van des de la festa de Pasqua fins a la festa de Sant Miquel".

"També ha de llegir la Passió..." "el divendres sant de Pasqua, i l'evangeli la vigília de Pasqua. Certament el dia del Ram, de les Palmes, ha de llegir la Passió el sagristà. El dimarts i el dimecres que segueixen després llegeixen la Passió els altres domers que no fan la Setmana de la missa".

"Igualment el dit clauer ha d'ajudar el domer que celebra la Missa Major, tant els dies de festa com els de treball..." "el diaca ha d'ajudar el sacerdot i repartir el salpàs al poble els diumenges i dies acostumats per l'església..."

"Igualment el dit clauer junt amb l'esmentat sagristà ha de preparar l'església i els altars..." "i fer les sagrades formes..." "i ajudar el presbíter que celebra la missa matutina els diumenges i festius a l'altar de Santa Maria".

"Igualment el dit clauer ha de tocar les campanes a matines, vesprès i laudes, a Missa Major i a tempesta a l'església i a altres hores com és costum tant a la Quaresma, com durant l'any; la campananda matinal de bon matí abans que els clergues vagin a matines, naturalment des de la festa de Sant Miquel fins al primer de Quaresma, exceptuant no obstant els dies festius. I és cert que el primer toc de campanes de les matines i de les vespres durant tot l'any sempre s'ha de prolongar tanta estona com la que tarda aquell que va generalment des de la dita església fins a la riera d'en Gotarra prenent el camí del mas d'en Serra".

"El dit clauer també ha de netejar l'església i les parets..." "examinar les creus i els diumenges passar el salpàs al matí i cada dia portar vi i aigua..." "segons necessitat, encendre les llànties i té com a paga de la seva feina per part del sagristà mitja copa d'oli i d'alguna de les altres llànties establertes i de les almoines dotze diners, o bé vi o un quart d'oli..."

"També ha de portar el crisma el dia del dijous sant i Pasqua i per això rep dotze diners de la dita obra de la mateixa església".

"També cal saber que si algun o alguns dels dits quatre domers hagués d'anar a la plaça de Girona o bé a algun altre lloc..." "o bé estés malalt..." "el dit clauer ha d'ocupar el lloc del dit domer absent o malalt dins i fora de l'església durant un mes si fos necessari i el mateix clauer rep part de les ofrenes..." "També rep les deixes dels feligresos que hagin mort..." "i també..." "dels diners que es donen pels convits dels casaments..." "el clauer dit farà i exercirà l'ofici de domer..."

"També rep i té el dit clauer totes les ofrenes dels habitants del mas de Prat, del mas de Serra, del mas Esteve de Pi, i del mas Tarré de Cantallops i del mas de Sac, i de la casa d'Arnau Sabater i de na Pedrera de Puig, i del mas de Marcadell, que per qualsevol causa s'oferissin..." "també té en els..." "Masos..." "de Prat, d'Esteve, de Tarré i de Sac totes les primícies vigílies de la desena part de les carns

tal com antigament fou costum. També té la seva part dels convits dels casaments..." "també..." "ha de fer els primers tocs de campanes per a qualsevol difunt, ajudant-lo aquells que van al llit del difunt i portant-lo amb ells al mateix temps".

"Ha estat redactat el tercer dia dels idus d'octubre de l'any del Senyor de 1317. Signat per Arnau Benet, domer i sagristà; Berenguer de Santa Coloma i Jaume Vidal, domers; Ponç de Serra, clauer; els quals això signem i declarem i confirmem. Jo, Arnau de Buada, domer ja esmentat, també subscriu".

"Testimonis de tot això són: Bernat Morell i Pere Martí, clergues, Pere Ferrer de Sureda i Arnau Vivó de l'esmentada parròquia de Llagostera".

"Nos, Martí bisbe de Girona per la gràcia de Déu, concedint autoritat als abans esmentats i volent observar tot això a perpetuïtat, subscriuim".

"Signat per Bernat Ferran ciutadà de Girona amb l'autoritat de l'il·lustríssim senyor Rei d'Aragó, notari públic..." "i que regenta la notaria pública dels castres de Llagostera i de Cassà de la Selva. Per manament del noble varó, jo, Pere Galceran de Cruïlles, militar, en possessió, pels seus legítims títols, de la baronia de Llagostera i de l'esmentat castre de Cassà, el qual d'aquesta manera he fet i segellat la còpia presa fidelment del seu original i comprovada amb el mateix original que ha estat escrita paraula per paraula certament".

"Gali, notari públic per l'autoritat reial en la ciutat de Blanes, testimoni d'aquest document".

"Ignasi Xiberta, notari públic per l'autoritat reial, senyor i propietari de la notaria i escriptura públiques de la vila i terme de Cassà de la Selva, diòcesi de Girona, testimoni d'aquest document".

"Jaume Axandri, notari públic per l'autoritat reial, nascut i habitant del castre de Llagostera diòcesi de Girona, he subsignat i segellat aquest document pres fidelment del verdader original esmentat, i corregit realment amb aquest i comprovat, com més amunt es fa constar i com més amunt he fet escriure, amb tots els requisits el dia dos de març del 1671.

"En est acta estan calendadas totes y senglas servituts en lo que clauer ha de ajuda si opus fuerit el Sacrista hi las demes servituts se offeren en dita església en lo curs del any les fa 10 Sacrista sens ajuda del Clauer".

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

"PLAÇA D'ALT"

Aquesta plaça és la plaça més plaça de Llagostera, on hi ha pres més "siti" els cants, les rialles, l'alegria, els crits, xisclets i l'encreuament de mirades amoroses.

Les teves velles pedres guarden el retruny dels passos d'aquells primers homes que trepitjaren el teu terra, als qui tu donares hostatge i són tal vegada els que et batejaren.

Al començament de segle eres valenta, bella, d'ulls clars, riallera i amb aires de bondat.

Les cases del voltant eren d'una distinció senzilla, tal com ha d'ésser la distinció veritable. Els veïns t'estimaven.

Al costat dret, amb entrada al carrer de la processó hi havia la fleca d'en Sebastià, bon forner, la seva especialitat era elaborar les peces de "pa de barret" de dotze lliures. A l'esquerra, la botiga de "Can Martí", on en una paret de la porta, hi ha escrita la data del 1749, lloc on es reunia bona part de propietaris de pagès per fer compres.

Al fons del carrer hi havia un figon on els petits pagesos i "parcers" bevien un bon gros got de vi per 5 cèntims, i passaven la tarda dels dies de festa jugant a la brisca i al truc.

Al costat, l'apotecari senyor Sebastià, hi tenia una farmàcia molt ben ordenada i plena; sobre el mostrador sempre hi havia un pot de vidre amb sangoneres. Es podia comprar per 5 cèntims un bon tros d'arrel de regalisa per mastegar o fer-ne un "ensat" d'aigua per escalfar el pit.

El Sr. Sebastià en despedir als compradors, amb veu tremolosa i cara i mirada trista, deia: "Aliviar-se, aliviar-se".

A l'altre costat, cantonada al final del carrer Major, hi havia la gran drogueria i confiteria del senyor Gascons, senyor molt experimentat i coneixedor del ram, es fabricava moltes coses, entre elles, xarops, orxates, xocolates, galetes i altres. Seguia una casa alta, en el frontis està gravada la data 1.693, l'ocupava una família treballadora del ram del suro, anomenada a "Can Planet".

La casa "Can Pelit" ocupava tot un costat de la plaça, era casa acreditada per la venda de terrissa, on s'hi trobava des del "tupi", l'ensat de "ull de bou", i la "platona vernissada" per fer "xuca-mulla", o la gran cassola o olla. A la mateixa casa, diferent porta, i mateixa família, es planxava per al públic.

A la cantonada al carrer de Sant Antoni, hi ha una balconada de la casa del frustat gran polític, senyor Jaume Roure i Prats. La política l'enlairà i la mateixa l'enfonsà. Segons un dir dels vells, la política mal portada és rencorosa i dolenta, i porta renyines entre famílies, veïns i amics.

Seguint la casa hi ha tres amples esgraons de fortes pedres que quasi engrapen amb l'escala que porta a la plaça del Castell. Abans, a la cantonada s'hi llegia "Parleu bé, si vos plau", era un lleteret que hi havia posat la "Lliga del bon mot", institució catalana.

Els tres llargs esgraons, donaven seient a les cobles, als vells, on hi recalaven els anys que portaven sobre i als petits els hi era un replà per agafar una sana vitalitat per un demà.

El dijous, dia de mercat, era animada, tot era un trágic. Una dona portant un cabàs del que surt una col, un àpit, un manat d'alls; una altra porta un cistell ple de palla i pollastres de crestes vermelles, una criatura que plora, altra que camina saltant, es riu, es parla a crits, hi ha trompades...

Quan toquen "L'Àngelus", (dotze del matí), la plaça va quedant deserta, és l'hora de donar "viatge" al bestiar i beurada als porcs. A poc només queda a la plaça uns hortelans que carreguen al carro els argamells i altres trastos. Si queda algun pagès foràs, va a xarrupar un plat de bona escudella a la taverna d'en "Pa i vi", o bé menjar una llesca de pa blanc (Que Déu ens dó), amb quatre figues seques al figon del "Clot".

La plaça i el sol contemplen una petita i flaca gossa que va voltant i ensuamant per si ha quedat alguna cosa per a ella.

Durant uns anys, els diumenges, uns hortelans i terrissaires feien companyia a la plaça oferint el seu gènere.

El temps passava, un altra plaça del poble, encara que amigues, li tenia enveja, i organitzava actes i festeigs per treure la gatzara i gentada que sempre era amb tu. El teu alt aplaçament, la política del poble i l'enveja, feren molt mal joc de tu; et volien ensorrar.

Els diners que l'Ajuntament ja disposava per comprar la vella casa "Can Pelit" per fer-te més gran, bonica i comunicativa amb el poble, van fugir a una butxaca particular, eren 12.000 ptes., dic el que està escrit a "La Selva" núm. 9 del 9 de novembre del 1.911, escrit pel secretari de l'Ajuntament.

La política seguia el poc, la intriga treballava; com ja havem dit, la política

ca és dolenta; una dona que tenia un fill a la guerra deia que la política ho porta tot, és intriga, egoisme, frescura, i absència de tot principi, els "jefes" procuren fer empassar als altres tot el que ells vomiten, i afegia, és dolent entregar el món a un grapat d'homes polítics-pàries, que la seva llei bàsica és el domini i l'or.

Una nena a qui atropellaren el promès en un mting polític, deia que la política no havia d'ésser lluita ni disputa, havia d'ésser bellesa, bondat, esperança i... amor.

Era l'any 1911, ja quasi deserta, les teves finestres i llargues balconades anaven fugint les belles damiselles que tant t'adornaven. Els teus enemics deien que ja estaves enterrada. Era mentida, tu no moriràs mai, i t'ajudarem a viure les recordances.

A la malícia i falsedat, vas respondre sempre amb noblesa i dignitat; tu estimaves el poble, volies per a ell noves vies i el seu engrandiment; eres amant del progrés.

Si alguna cosa et dolia era deixar de sentir el cant que rebies d'aquelles còbles que cantaven a Catalunya, volies que les teves velles parets les guardessin per explicar-les un demà als tendres infants que vindran. Recordem "La sardana de les monges", "Jugant a mirades", "Conxita", "L'amor se'n va", "Llevantina", "Somni d'amor", "Plor d'enyorança", "Girona aimada", i altres, i altres i altres, i també aquella que diu: "Som i serem gent catalana tant si es vol com si no es vol, no hi ha terra més ufana sota la capa del sol..."

La teva vida està plena de glòries, com són: lluir acurats envelats, balla-

des de sardanes, finals de Santes Missons, festes de carnaval, benedicció dels animals per Sant Antoni Abat i tantes altres coses.

També un dia esdevingueres plorosa, endolada, el cabell i vesta mal posats i cendrosos; era que uns homes joves, forasters, posaren els nostres sacerdots de cara a una teva paret, donant voltes a ells i amenaçant-los amb armes. (Que Déu els perdoni).

També quedaves trista i ulls plorosos cada vegada que per conveniències particulars o polítiques et canviaven el nom. Jo vull ésser Plaça d'alt, deies, si voleu canviar noms canvieu el vostre; però ells reien i no t'escoltaven.

Dir adéu a un passat, no; recordarlo, sí; i pensem que si ans a plaça d'alt hi havia una vella casa, a "Can Pelit", que ens venia tupins, ensats d'ull de bou, platones vernissades, cossis i gibrells, ara uns homes de fora d'aquí, tots de bons sentiments catalans, ens han armat amb una casa de cultura.

Conservar-la, estimar-la i fer-la més gran, és deure del nostre poble.

Part d'establiments desapareguts de la nostra vila:

- La Quima Monts — Robes.
- A Can Martí — Adrogueria.
- A Can Gascons — Adrogueria.
- A Can Sebastià — Fleca.
- A Cal Negre — Fleca.
- A Can Sisó — Queviures.
- A Can Dotras — Queviures.
- A Can Forras — Barberia.
- A Can Pedro — Barberia.
- A Can Fló — Queviures i pa.
- El noi Andreu — Queviures.
- A Can Batallé — Queviures i carn de porc.
- A Cal Canari — Queviures i carn de porc.

- A Cal noi Petit — Barberia.
- A Can Jan — Barberia.
- A Cal Guarda Bosch — Queviures.
- A Can Deàs — Queviures i Figon.
- A Can Pelit — Terrissaire i planxadora.
- A Can Cunillera — Queviures i taverna.

A Can Peris — Queviures i taverna.

A Can Matajans — Granes.

A Cala Generosa — Queviures i carn de porc.

A Can Massanas — Robes.

A Can Barraquetas — Taverna.

Adagis que porten a bon camí:

(Transcripció original)

- Malas manyes, males entranyes.
- Massa bo vol dir burro.
- Més dona l'avaró que'l que no té un xavo.
- Més val pagar que pregar.
- Un ull al gat i l'altre al plat.
- No hi ha barber mut ni músic que no sigui mogut.
- No diguis mal de ta mare que és afrontar a ton pare.
- No en vull no'n vull: dona-me'n un troç.
- Oli, vi i amic, és millor com més antic.
- Picant al cul entra la lletra.
- Tot lo que no mata engreixa.
- Tres coses treuen l'home de casa: el fum, la gotera i la dona baladrera.
- Tres filles i la mare, pobre pare.
- Uns manen i altres menen.
- Val més pedaç que forat.
- Vista llarga i llengua curta.
- Un bon català te farà d'un pedra un pa.
- Tot-hom vol la justícia, però no per casa seva.
- Cap sense cervell, no vol guia ni consell.
- Cada cosa en son temps i naps i col per el mes d'advent.
- Qui sembla vici, cull perjudicis.

Per en Tià

ON ÉS EL CONSOL QUE BUSQUEN LES ÀNIMES

Aquesta tarda, el fred i el vent-pluig em tenen enervada. Penso i el pensament fuig. Una més llarga i fonda meditació m'allunya l'enervament, i dedueixo que quan la mar brama alguna cosa té; i que el ser humà quan va amb el cap baix, trist i amb els ulls plorosos alguna causa greu el té així tombat.

Despullar l'enigma és costós, però encara és més difícil ensopegar el jaç on dorm la malura humana. El neguit i l'angoixa m'acuiten i em pregunten:

—On posar els ulls, quan la crueltat d'una falsa denúncia o una injusta sentència, disfressades de bondat, em tenen presonera i no hi ha ser que vulgui examinar la meua neta consciència?

—On posar els ulls quan la dalla ha segat la vida del nostre primer amor que guardava el primer mutual petó de la nostra infància.

—A qui posar confiança quan aquells homes que prediquen humanitat, humilitat, bondat i justícia, solament procuren per ells?

—On posar els ulls quan en la nostra avançada vida plena d'ensopegades i capbussons, ningú ens allarga una mà salvadora?

—Qui consola els arrepençats d'una flaqueza humana i dolorits per alguna turbulència d'un foll passat?

—Qui dona consol i esborra del nostre front un estigma i ens procura paraules de consol o esperança?

La humanitat porta dintre una incomprensió i dolenteria que la porta a perdre.

Jehovà en el Gènesis ens diu: (Còpiem de la Santa Bíblia):

Gènesis 6/5 "Y vio Jehová que la malicia de los hombres era mucha en la tierra, y que todo designio de los pensamientos del corazón de ellos era de continua solamente el mal".

Gènesis 6/6: "Y arrepintióse Jehová de haber hecho hombre en la tierra, y pèsole en su corazón".

El ser humà, quan vell, ple d'entrebanys i fatigat de mentides, es torna nin, i busca una passió tendra de pietat i afecte que el porti en aquell més allà desconegut i misteriós.

Recordo que quan petita el meu pare, davant els meus pares, amb veu ferma i clara, sostenia que la mort no era l'últim esgraó de la vida. El meu pare fumava amb pipa i clavant els ulls al cel em senyalà on anava el fum que desprenia la pipa i solemnement em deia: Sigueu bons minyons, feu bé i aparteu-vos del mal; així viureu bé i morireu santament. Amb aquestes paraules la pipa acabà el tabac i finà el fum. A poc, vaig mirar enlaire per mirar on era el fum. Havia fugit, només vaig veure un bonic i clar cel.

Bon assossegat i sant dia,

Margarida del Cabo

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
T
L
L
E
T
I
de

L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

BALANÇ DE QUATRE ANYS D'AJUNTAMENT DEMOCRÀTIC

Estem arribant al trajecte final de la gestió de l'actual Consistori. En una data encara no fixada dels propers mesos, presumptament a principis de maig, Llagostera, com tot l'Estat Espanyol, tindrà de nou l'oportunitat d'eleger aquelles persones que han d'administrar el municipi al llarg de 4 anys més. Al marge de l'efectivitat i satisfactorietat amb què cadascú valori l'actuació de qualsevol Ajuntament, aquest és el gran valor de la democràcia i d'aquí la importància de les eleccions i de la nostra participació.

Considerem aquest com un moment oportú per fer recompte, per apropar i recordar als nostres lectors la petita història d'aquests darrers anys, de fer el balanç de 4 anys d'Ajuntament democràtic. Amb aquesta intenció hem sol·licitat dels grups polítics amb representació en el Consistori un resum-inventari del què, segons el

seu criteri, ha estat aquest període ja practicament vençut.

El seu transcurs ha estat plagat de durs enfrontaments deguts, possiblement, més a adversions personals irreconciliables, excessiu sectarisme i fins i tot sovint a un cert exhibicionisme, que a plantejaments seriosos i profundament oposats. Període de les sempre inevitables dimissions i al llarg del qual s'han determinat decisions d'extraordinària importància per a la futura configuració de Llagostera, com són les Normes Subsidiàries o l'acceptació pràcticament incondicional de la instal·lació de l'Aeròdrom. I període, també, al llarg del qual s'han assolit importants fites (menys importants per altres), com la Casa de les Vídues o l'ampliació de les instal·lacions esportives.

Revivim doncs, a mà dels protagonistes, el què ha estat l'Ajuntament al llarg d'aquests 4 anys.

GRUP MUNICIPAL DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ

RESUM D'OBJECTIUS ASSOLITS

OBRES:

Construcció de piscina de mides reglamentàries.

Construcció de piscina infantil.

Construcció de vestuaris, serveis i tancat del recinte.

Construcció de la pista poliesportiva.

Rebaix de l'antiga via del tren, des de la carretera de Sant Llorenç fins el camp de futbol.

Acabament de la Casa de les Vídues.

Urbanització dels carrers del Cementiri, Ricard Casademont, Pocafarina, Ganix i del Fred.

Construcció d'aparcament i zona ajardinada de davant del cementiri.

Ampliació dels vestuaris del camp de futbol.

Aprovació de les Normes Subsidiàries.

Repàs general d'asfalt en varis carrers del poble.

Construcció de tres mini passos-nivells en les banyalques.

Construcció col·lector del carrer Donzelles.

Construcció d'imbornals en el passeig Romeu, carrer Sant Feliu, Constància i Baixada de la Costa.

Arranjament d'uns 20 quilòmetres de camins veïnals.

Arranjament provisional de la plaça del Carril, final del passeig Romeu i prolongació del carrer Costa Brava.

Instal·lació de marquesina per a la parada d'autobús.

Ampliació del cementiri doblant la seva capacitat. Construcció de 56 nínxols, rebaix de terres i planificació de la nova ampliació.

HISENDA:

(Adquisició de patrimoni)

Compra dels terrenys de F.E.V.E. en tot el territori municipal i també de les edificacions que hi ha.

Compra dels terrenys per a la ubicació de la piscina municipal.

Adquisició de terreny per a l'ampliació del cementiri i per a l'aparcament lateral.

Adquisició dels terrenys del costat de la plaça de Catalunya, propietat de "la Caixa".

Adquisició dels terrenys de davant del cementiri actual, per a ubicació de zona ajardinada i aparcaments.

Cessió de terrenys del camí del cementiri per Na Caterina Barnés.

Cessió de terrenys al costat de la carretera de Tossa de Mar per Na Maria Sampere.

Donació per l'Ajuntament, de terrenys per a la construcció del quarter de la Guàrdia Civil.

Subvencionar a les entitats del poble, com "Amics de la Sardana", Bell-Matí, Amics del Teatre, Casal Parroquial, Club d'Escacs, etc.

ESCOLES "LACUSTÀRIA":

Manteniment i conservació de les mateixes.

Instal·lació de la calefacció de gas-oil en totes les aules del col·legi.

Construcció de murs de contenció en el pati i anivellament dels mateixos.

Pintar quatre aules, canviar tres finestres de fusta per alumini.

Construcció de jardineres i baranes.

CULTURA:

Creació de la Biblioteca "Julià Cu-tiller" en el primer pis i planta baixa de l'edifici de la "Casa de les Vídues".

Traslladar en el segon pis de la reformada casa, l'escola de Belles Arts i adequar-la per a treballs de figures de fang.

Retolació de carrers de la vila en català.

Reinstaurar la festa de la Vellesa, amb participació de tot el poble.

Cursets de català per a adults.

Campanya de normalització lingüística.

Edició del Butlletí Municipal d'Informació.

Iniciar l'ordenació i catalogació de l'arxiu municipal.

Compra d'una pel·lícula de la comarca del Gironès.

Iniciar la formació del grup "Ria-les".

Audicions de sardanes en els mesos d'estiu i contractació per a la Festa Major de l'orquestra "La Principal de Llagostera".

Exposició i presentació de llibres infantils.

Concert de Nadal amb la programació del "Llibre de Sinera" de Salvador Espriu.

Promoció de la Diada del Nen.

HOSPITAL MUNICIPAL:

Redacció i aprovació de nous estatuts.

Instal·lació de dos muntacàrregues, obres de sanejament interior, reforma d'habitacions, terrats i desplaçament d'escala exterior.

AIGUA:

Creació de nous pous de registre i ampliació de la xarxa distribuïdora.

Construcció de tancament en el lloc que estan instal·lats els pous i depuradora d'aigua i bombeig.

GUARDERIA INFANTIL:

Adequar el col·legi vell per a guarderia, instal·lació de calefacció, reformes en les aules, sanitaris adequats als nens.

Subvencionar-la cada mes en un total a l'any de 480.000' ptes.

TRÀFIC:

Senyalització de diferents carrers del poble.

Creació de nous llocs de policia municipal, en la plantilla de personal.

ESPORTS:

Celebració del Mundialet.

Promocionar i subvencionar diferents esports, especialment l'escolar.

SANITAT:

Instal·lació provisional, juntament amb els seus aparells, del dispensari municipal.

LLUM:

Enllumenat del carrer o carretera de Tossa.

Enllumenat del poliesportiu i piscina.

* * *

OPINIÓ SOBRE LES DIMISSIONS DELS CONSELLERS DE L'OPOSICIÓ DE LES SEVES DELEGACIONS

Els consellers de l'oposició del partit PSC-PSOE, després de diferents negociacions, volien en exclusiva la potència de cultura. Al final, acceptaren les següents:

En Lluís Nuell i Creus: tràfic i es-combraries.

En Salvador Parés i Vilà: cementiri, exposicions, conferències i escola de Belles Arts, aigua.

Na Montserrat Bosch i Roca: disciplina urbanística i esport; juntament amb el senyor Santamaria Molero.

Na M.ª Assumpció Serra i Bou: sanitat, sanejament, biblioteques i museus; juntament amb el senyor Santamaria Molero.

Al cap de sis mesos en el Ple del 19-10-1979 es varen presentar els programes d'actuació municipal pel grup C.I.U. i el de l'oposició PSC-PSOE juntament amb el PSUC. Es va aprovar per majoria el programa presentat per C.I.U. En el proper Ple varen presentar la dimissió dels seus càrrecs com a delegats, els regidors de PSC-PSOE, justificant-se en la manca de democràcia del partit majoritari per no haver-se debatut el seu programa.

Continuà amb les seves delegacions la regidora de PSUC, Na M.ª Assumpció Serra i Bou. Com a conseqüència d'unes declaracions publicades en el Butlletí de Llagostera, l'Alcalde li va demanar la rectificació de les mateixes. Va contestar amb la seva dimissió.

Na Montserrat Bosch i Roca va dimitir per no poder atendre el càrrec assignat.

La senyora Alcaldessa, Na Maria Gifre i Rodríguez, va dimitir degut a les moltes hores que el càrrec li obligava a emprar per resoldre els molts assumptes oficials que diàriament es presenten i que en bona part eren incompatibles amb les seves ocupacions personals.

En Joan Soler i Raurich va dimitir per raons del seu treball professional.

* * *

OBJECTIUS CONTEMPLATS EN EL PROGRAMA I NO ASSOLITS

Són els que no s'han pogut acometre degut a la necessitat de l'aprovació prèvia de les Normes Subsidiàries del Planejament urbanístic de Llagostera.

OBJECTIUS EN CAMÍ DE SOLUCIÓ O INICIATS

Construcció del col·lector des de la plaça Barceloneta fins el passeig Romeu.

Arranjament del carrer Baixada de Caldes.

Adaptació de l'escorxador municipal a la nova llei.

Il·luminació de la carretera des de Can Tarines fins a la plaça del Carril.

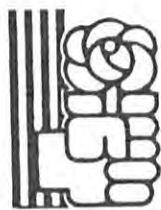
Arranjament del carrer Maiena i set més.

Enllumenat públic dels carrers Cementiri i Pocafarina.

Segona fase de sanejament.

RELACIÓ AMB L'OPOSICIÓ AL LLARG DELS QUATRE ANYS

Al principi foren bastant tirants, varen millorar al llarg dels dos anys següents i avui es pot dir que són relacions normals de convivència, respectant els diferents punts de vista de cadascú dels grups que componen l'Ajuntament.

PSC
(PSC-PSOE)

D'altra banda, consta en una acta d'un Ple Municipal: "que els regidors socialistes queden separats de les delegacions per decisió de l'Alcalde i no perquè no vulguin treballar...". Consta també que el mateix Alcalde al cap de sis mesos pensaria en la conveniència d'una reorganització i per tant d'un nou oferiment. Naturalment allò mai es va fer. El que és evident és que va quedar clar, en l'esmentat document, que als socialistes no se'ls podria dir que no volien fer res, el que passava era que no se'ls deixà fer res.

QUÈ DE POSITIU

Positiu són totes les realitzacions que s'han fet, tot allò que representa un pas endavant; i les millores que s'han portat a terme, s'han realitzat amb l'ajuda de tots; i en dir tots, pensem en els veïns dels carrers urbanitzats que també hi han posat quelcom.

Creiem que, malgrat les discrepàncies, les persones que majoritàriament ocupen l'actual Consistori, hi són per recolzament popular, manifestat lliurement i per tant són per nosaltres el més autèntic i legal Consistori de fa molts d'anys.

Positiu ha estat la seva existència i positiu serà el que tots hàgim après a conviure amb idees diferents.

QUÈ DE NEGATIU

Quan en un Ajuntament treballen junts els diferents grups polítics i no s'han donat greus discrepàncies, podem dir que estem en la ideal convivència democràtica que sorgeix, inequívocament, del respecte a les mino-

ries. En el nostre cas no ha estat així. Hem viscut Plens Municipals vergonyosos, on la sensibilitat democràtica de la majoria no ha existit, i per tant l'arbitrarietat ha escomès contra les regles del joc.

Això ha estat, al nostre parer, l'aspecte més negatiu que poden oferir aquests quatre anys d'Ajuntament democràtic: "No ésser, encara, ben democràtic en el seu funcionament".

QUÈ NO S'HA FET

Comparat amb allò que proposàvem en el nostre programa, s'han fet poques coses. Almenys de caràcter eminentment popular i amb inversions foranes, ja que fetes amb diners dels propis llagosterencs, no té tant de mèrit.

El criteri nostre, és que ha mancat una voluntat de decisió per emprendre, de manera valenta, els greus problemes de les Urbanitzacions, sanejament-clavegueram; per altra banda la imprevisió en deixar a l'Hospital sense Junta; i en la resta d'assumptes importants s'ha demostrat poc interès.

Respecte a Urbanisme i Obres, s'espera l'aprovació definitiva de les Normes Subsidiàries. Aquesta necessitat era reivindicada per tots els partits polítics que van concórrer a les eleccions municipals, i després de quatre anys encara les esperem. Ja ens comencem a preguntar si s'aprovaran. En tot cas si es volia comprometre's, hi ha lleis sobrades per a legalitzar les Urbanitzacions, al marge de les Normes.

Pel que fa referència a altres coses que no s'han fet, creiem que s'han estimat més fer una política partidista

OPINIÓ SOBRE LA DIMISSIÓ DE L'ALCALDESSA

Formar part de la candidatura era una estratègia per captar vots. Ja es deia que existia un tracte per abandonar el càrrec després d'haver guanyat. El dimitir, tard o d'hora, fou degut a qüestions internes del Grup de Convergència. L'oposició en aquest afer no hi va prendre part.

MOTIUS DE L'AUTOMARGINACIÓ DE LES CONSELLERIES

Els motius ja es varen fer públics en el moment de plegar. En síntesi podríem dir que més que una "automarginació" fou un cas de "marginació intencionada i premeditada" en els cercles locals de Convergència durant la campanya electoral.

Després, cap contacte amb els regidors electes minoritaris, com si no existissin, i la vigília mateix de prendre possessió, una reunió sense cap discussió de programa de treball; més tard, fins i tot, obstrucció a la presentació d'un programa, presentat pels socialistes, que suplís la manca absoluta de cap idea prioritària.

desviant, pel gest i l'ostentació, inversions que podien ésser destinades a qüestions prioritàries. En fi, una política a saltirons, a la que surti, feta sense previsió ni planificació.

QUÈ S'HA FET

La manca d'un programa d'actuació inicial, ens priva de fer un seguiment i balanç.

Hem vist en el PUNT DIARI, del passat 6 del corrent, la publicació d'un resum d'allò que s'ha fet i el que no s'ha fet. El detall d'allò que s'ha fet és correcte, i tot el que era important ha tingut el nostre recolzament (encara que amb matisos), i el nostre vot: Dispensari Municipal, Piscina, Pista Poliesportiva, Urbanització dels carrers del Cementiri, Normes Subsidiàries...

No podem dir el mateix del desenvolupament i resultats finals de les esmentades obres i gestions, ja que els problemes que han anat sorgint cauen fora de la nostra responsabilitat en no tenir cap poder administratiu.

D'altra banda en el resum de l'esmentat periòdic, també es compten com a realitzacions: canviar embornals, tànques en els pous de les aigües... que dóna la impressió s'hi han posat per allargar la llista, ja que són obres de manteniment.

VALORACIÓ DE L'ACTUACIÓ DEL GRUP MAJORITARI EN L'AJUNTAMENT

Abans de contestar-vos a aquestes preguntes, voldria fer una precisió i és que en tot aquest període la majoria (CiU) que ha governat l'Ajuntament no ha presentat mai un pla global de treball, que senzillament ha anat plantejant temes, deslligats els uns dels altres, molts cops fruit de propostes i preguntes sorgides de l'oposició, i perquè no dir-ho, especialment del PSUC.

QUÈ DE POSITIU

Seria demagògic qualificar d'absolutament negatiu el realitzar per l'Ajuntament, entre altres coses, i no la menys important, perquè hi hem col·laborat. Exemples d'això seria el reco-

neixement de la propietat municipal de l'Hospital; i ja sabeu la nostra actitud des de bon començament, d'aconseguir un dispensari amb el material, tot just com un començament per tenir els llagosterencs una sanitat digna; així com la valoració positiva que fem de les Normes Subsidiàries. Ara bé ha estat llarga la gestació de la Casa de les Vídues i en aquest aspecte la nostra idea anava més per aconseguir una casa de cultura que simplement una biblioteca, tot i que ho valorem important. Per acabar, l'assumpte dels terrenys de la "FEVE" és un pas endavant, així com la posada en funcionament de la Depuradora, tot i que som conscients que amb aquesta, una part del poble no se'n beneficia.

QUÈ DE NEGATIU

Ja he plantejat com a negatiu la manca d'un programa i el que explicaré ara és la conseqüència tant d'això com de les pressions que la majoria de l'Ajuntament (CiU), que sense fer grans escarafalls es pot qualificar de dreta, ha rebut dels poders econòmics tant del nostre poble com a voltes de fora, que no per soterrats són poc importants. L'aprovació inicial de l'aeròdrom de Llagostera, és sens dubte un exemple clar. La gestió dels serveis municipals continua en un desgavell i manca d'eficàcia, no tant per culpa dels funcionaris que valoraria en la seva majoria d'oberts a una millor gestió, sinó a la manca de criteris administratius i polítics. Sens dubte això és fruit de què el grup municipal convergent no funciona com un equip de govern i la seva activitat és fruit de les raures de la voluntat unipersonal i molt de cops autoritària de l'alcaldia.

QUÈ S'HA FET

La nova piscina municipal la considerem inadequada per les seves característiques així com per la manera, manca d'explicacions i informació, en què s'ha fet.

L'ampliació de la Plaça de Catalunya és un bon exemple de com una bona idea pot quedar-se a mitges en la seva aplicació; no hi ha dubte que tant la financiació com la seva realització podia ésser força millorada. En l'arranjament del carrer del cementiri i l'aparcament anexe no es corresponen els diners gastats als resultats de les obres, no tant, i això ho dic amb claredat, perquè hagin desaparegut diners, sinó per la mala gestió d'aquests.

QUÈ S'HA DE FER

Si repaso, i ara ho feia, el programa que el PSUC va presentar a les darreres municipals, vaig que hi ha moltes coses que no s'han fet, que cal fer-les, i que espero que el poble amb la seva voluntat sobirana pugui ajudar a què es facin. La cultura, per exemple, ha estat deixada de la mà fent tot just alguna activitat teatral, més que sorgida del propi poble, de serveis que oferien altres entitats. La participació del jovent, dels ciutadans en general: no hem pogut crear comissions, obertes, participatives, per millorar les relacions ajuntament-poble. La salut pública: campanyes de seguretat en el treball, de profilaxis, de planificació familiar, tot això no s'ha portat a terme. El sanejament, la manca d'una depuradora que absorbeixi la gran part del poble que encara no té aquest servei; les millores en les clavegueres. ¿Per a quan un dipòsit d'aigua adequat a les necessitats del poble? Com veieu hi ha un bon grapat de coses que s'han deixat de fer, però això, ho afirmo rotundament, és totalment necessari de fer.

OPINIÓ SOBRE LA DIMISSIÓ DE L'ALCALDESSA

Mireu, aquells que ho poden contestar millor són els que formen el grup de CiU, que van canviar l'alcaldia. Ara bé, la meua opinió personal és que és un frau el canviar l'alcalde després d'unes eleccions, on es vota no sols una llista sinó també aquell primer de la llista que la llei electoral ajuda a fer alcalde.

És just que matizi que les meves relacions amb l'anterior alcaldia eren millors, possiblement pel seu caràcter independent, i és curiós que posteriorment hagi vist més sectarisme en l'activitat de CiU. Això podria explicar el "canvi d'alcaldia"?

MOTIU DE LA MARGINACIÓ (O AUTOMARGINACIÓ) EN LES CONSELLERIES

Primer de tot us vull precisar que d'automarginació res. Senzillament, si ni participes ni de la confiança de l'alcaldia, ni dels acords de la majoria, el legítim és no gaudir d'un càrrec executiu a l'ajuntament. Ara bé, tant vosaltres com el poble és testimoni de la meua constant activitat per defensar els interessos dels meus electors i més enllà, del conjunt dels llagosterencs.

ESCLAVITUT EN L'INFINIT

La pregunta sempre és la mateixa: Per què aquesta existència angoixosa i absurda?

El que em succeï va fer que aquesta pregunta m'obsessionés i em martiritzés. Vaig ser salvatgement agredit per una societat degenerant, i una naturalesa injusta va fer que caigués en la més absoluta impotència.

Estava en un bar amb uns amics, ja era de nit, recordo que la nostra conversació va produir-se arrel d'unes noies que van sentar-se en la taula contigua i que tots nosaltres vàrem observar detingudament. Un dels meus acompanyants les coneixia, i ens va contar que provenien de les altes esferes de la societat, i que havien estat sempre uns éssers paranoics i estúpids, que havien estat reprimits i mentalitzats contra un tipus de gent menys maniàtica, més lliberal en alguns aspectes.

Cada un de nosaltres va dir el seu insult pertinent vers aquesta mentalitat escaient. Jo em vaig veure quasi obligat a fer el comentari típic de bar entre amics, fent aflorar un problema vital, i tabu per aquest tipus de gent: El sexe. Vaig dir:

—És realment imperdonable que unes noies tan ben dotades estiguin a la vegada tan ben reprimides.

Tots vàrem riure, excepte elles, que estaven sentint la crítica i, evidentment, no els hi agradava.

La noia que estava fumant amb aire abstret, es va girar de sobte amb un ganivet a la mà, aparentment amb la intenció d'introduir la seva fulla al meu cos. Una esgarripança de terror va sotregar-me, però immediatament la meua lògica va impedir-me cridar o

fer quelcom per defensar-me. Com podien clavar-me un ganivet en un cafè cèntric ple de gent? —Massa pel·lícules!, vaig pensar, i un somriure va recórrer els meus llavis, somriure torbat per un fort dolor en el ventre i una pèrdua accelerada dels sentits: tot va quedar fosc en pocs instants.

Per què va intentar assassinar-me a sang freda un desconegut? Per què aquella noia va llançar-se a tantes complicacions sense cap motiu? Per què feu un acte tan salvatge?

La meua ment treballava encara, totalment aïllada del món, no sentia res, només pensava. Sabia perfectament tot el que em succeï fins pocs instants després del crim.

No sentia cap dolor, ni cap sensació, sols el cervell mantenia una total lucidesa,

Les preguntes se'm van anar acumulant: On estava? Què em succeïa? Com acabaria aquell malson? Què m'estaven fent? Per què no sentia res? Vivía encara?

Les ànsies de conèixer es feien cada cop més grosses, necessitava sentir quelcom. Vaig arribar a un estat nerviós inexplicable.

Estava impotent i abandonat, destinat infinitament a torturar-me, sense cap possibilitat de repòs.

Ni tan sols podia sospitar profundament per asserenar-me; ni un cop de puny a la taula per maleir la meua mala sort; ni un crit per desfogar-me...

Aquesta foscor impenetrable, aquest silenci impertorbable, l'absència de cos per sentir, tot això m'atormentava. Vaig intentar asserenar-me però tot era inútil, aquesta impotència tan

absoluta m'oprimia. Intentava obrir els ulls però no veia res, intentava moure les mans però no en tenia, intentava cridar però ni tan sols podia obrir aquella boca llavors inexistent. Tot era inútil, estava esclau en una dimensió infinitament allunyada del món.

No sé el temps que vaig estar en aquest estat, però va ésser una eternitat. Al fi va passar el que estava esperant amb una impaciència exagerada: Vaig sentir uns dolors a l'estómac, i aquesta ment lúcida va ser afectada per fortes sotregades, tot jo vaig trontollar de dolor, dolor que en certa forma va ser un alivi per a mi.

Dues setmanes després sortia de la clínica molt recuperat.

Suposo que tots vostès es preguntaran per la noia esquizofrènica, doncs bé, va ser examinada per psiquiatres de categoria, els quals van dir que fou un fet involuntari, sense cap mena de premeditació. Gràcies a ells i a la influència dels pares de la noia, no li succeï res. Jo vaig ser indemnitzat per les molèsties, i perquè no empengués res contra ella.

Ara que ja he començat a oblidar-ho, continuo pensant que era massa bella per capficar-me, i que si tornés a trobar-la podria inclús fer-li un favor, perquè sé que el veritable mòbil d'aquest crim va ser la vida sexual tan deficient que portava.

Ja fa temps que va succeir-me aquest desastre, però encara quan hi penso em quedo glaçat recordant aquells moments d'angúnia que vaig travessar, però en aquests moments, tan sols sospirant, donant uns passos sense sentir i somrient, em tranquil·litzo.

La impotència absoluta ha quedat enrrera, torno a tenir cos per tirar-me de caps contra la paret.

- *So
- *Ràdio
- *T.V.
- *Electrodomèstics

CLARAN

Juli Clara Andrés

Angel Guimerà, 8 - Tel. 83.02.23

LLAGOSTERA

ELECTRÒNICS CODOLAR

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TV - HI-FI - VIDEO

Exposició - Venda - Reparació

ESTRENEM LOCAL!!

C/. Barcelona, 12

LLAGOSTERA

opinió... opinió... opinió... opinió...

UNA D'INDIS

Una tribu d'indis ho és perquè els indis que la configuren en són. Però tots sabeu que no és el mateix "ser indi que fer-lo".

Feta la introducció anem al conte que els pretenc explicar.

Vull parlar d'un poble on n'hi ha uns quants que fan l'indi per culpa d'un bruixot.

El bruixot ha organitzat (?) la seva tribu i pretén mantenir-la ben controlada. Acostumen aquests personatges a pensar que tot és patrimoni seu, i així ho voldrien, però no compten en què n'hi ha que no estan disposats a fer l'indi, la qual cosa molesta molt al bruixot. Aquest intenta desqualificar-los emparant-se en la seva influència de bruixot, però benauradament cada vegada el creuen menys.

Com tota la tribu, disposa d'un lloc on es reuneixen, siguin "socis" o no. I aquí sí que és l'amo i senyor, el SUMUM. Quan pot reunir els qui estan disposats a fer l'indi, fa el que vol. Fins i tot ha fet que el lloc de reunió trontollés per mal organitzat, ja que últimament ni trobava qui volgués fer l'indi amb ell.

Ah!, us diré també que el lloc de reunió té unes lleis per a la seva bona convivència, fetes molt de temps ha, pels ancians del lloc, amb els que vivia el pare de l'actual bruixot, i que mai van haver de fer l'indi.

Doncs bé, com que les lleis sempre necessiten d'un repàs, un bon dia el bruixot, no pas molt trempat i amb un tarannà molt exaltat, va escollir, a l'atzar, aquells que haurien de fer l'indi per la renovació de dites lleis. D'entre aquests, però, n'hi va haver que no estaven disposats a participar en la comèdia i, com és natural, li sortiren les coses malament. Es quedà sol.

Ah, renoi!, en aquest moment el bruixot desencatxat amenaça en fugir cap al seu barracot. Tothom aguanta la respiració preguntant-se: Serà veritat? El moment és dramàtic. Ni els que hi acudiren per fer l'indi badaren la boca. Ni tan sols per donar-li les gràcies pels serveis prestats. Ah, sí, un, el "Rei" de la tribu, que es trobava en el lloc, li donà les gràcies no se sap si per agraïment o perquè intuïa que el bruixot ho deixaria de debó. Els ancians

deien: —Aquesta vegada sí... El noi està cremat... cansat. Ara sí que diu la veritat... El bruixot ha plegat.

S'ha quedat la tribu sense bruixot?

Doncs no; també el rei i els ancians s'ho van empassar.

Ara, l'acte final, el més brillant; ja ho veureu, ja. D'una manera clandestina el bruixot convoca de nou els membres de la tribu. Aquests no coneixen de qui ha sortit la idea. Oh! sorpresa: ha sigut el bruixot. Però no havia plegat? Què va! Què ve? La bomba: Torro a ser l'únic i gran bruixot! I vull plens poders!, ni lleis ni pamplines! Faré el que vulgui! I vull que vosaltres m'hi confirmeu. Vull, vull, vull...!

Els resignats a fer l'indi ho trobaven bé i natural. Altres passaren molta vergonya. La resta, que no li tenia por, li varen retreure que aquesta no era la forma més elegant i educada de dirigir la paraula. La rèplica del bruixot fou agra i fulminant. Tant agra que pràcticament es tornà a quedar sol. Pocs l'accepten. Uns no li diuen per por o per ètica, però ho diuen quan no el tenen al davant. Si fos intel·ligent ho sabria comprovar.

Ell pretenia aprofitar-se dels últims residus d'una llarga dictadura que mantingué la tribu esclavitzada durant molts anys. Quant de temps més haurà de passar per a què s'adoni de què això ha canviat!

(Continuarà)

L'indi incorformista

Nota: Tota semblança amb la realitat, és pura coincidència.

ADULTERIOS POLÍTICOS

El caso que voy a exponer me dicen que se dice, se comenta por los corrillos y corre por el país como anécdota o como cuento, pero en vez de hablar del cuento de la lechera hablan del adulterio: —Pero no sean ustedes malpensados por favor: Se refiere al adulterio político, tan común y en moda como ese otro al que nuestra insana malicia nos lleva a pensar. Pero sigamos el hilo hasta dar con el ovillo. Siga leyendo:

La mamá sale de casa hacia la peluquería, como siempre: ¡Adiós querido! ¡Adiós querida! El niño juguetón, sigue cascándole a su coche de juguete "Fórmula 1", pero de paso se fija en la carrera que lleva su madre en la media derecha. Siempre los niños... ¡Adiós mamá! ¡Adiós hijo! A las cuatro horas (tiempo normal de las peluquerías), regresa la señora más despeinada. ¡Hola querido! ¡JUUII! contesta él mientras continúa viendo la tele.

El niño, que le está cambiando las pilas al bolido, vuelve a fijarse y pregunta: Mamá, antes tenías la carrera en la pierna derecha y ahora en la izquierda... Siempre los niños. ¡Bendita inocencia!

El papá, el último en enterarse como casi siempre, comienza a sacar mentalmente el hilo de la dichosa carrera y, lo que saca, es lo único que podía salir: El adulterio.

Es sólo un cuento, una anécdota, pero viene al caso, del que vamos a ocuparnos ahora.

En política también hay hilos, carreras y hasta madejas enredadas. O sea adulterios: En política hay de todo.

Se sale de casa con un parche azul en la solapa a estructurar el partido y se regresa con un clavel rojo (o viceversa).

Los ciudadanos, sufridos y silenciosos, se fijan como los críos y preguntan. Oye tío: ¿Por qué antes salías con un parche azul y ahora regresas con un clavel rojo?

Los afiliados, los últimos en enterarse, comienzan a intrigarse. E hilvanan el parche azul con el clavel, sacando el hilo del camuflaje circunstancial, del adulterio político.

¡La vida! —dice el tío—. Es la vida.

opinió... opinió... opinió... opinió...

Hay que evolucionar. Si no evolucionas te hundes en el ostracismo; la palmas.

Pero eso es un adulterio político; contestan los afiliados.

Hay que coaligarse con el enemigo. Si no ligas, la palmas.

La vida. Haaa... Hay que cambiar de partido, la vida política es un cambio constante, lo dice Schreiber. Giros a la derecha, a la izquierda, al centro. Si no giras te acabas.

Pero nosotros te votamos para un partido, no para estar siempre girando. Así está la cosa. El afiliado no entiende. Es como los críos.

Y si no entiende la evolución, a lo mejor no sabe a qui1n tiene que votar. En política, los secretos inescrutables y los golpes bajos proliferan como los chinos. No se ven más que logaritmos, tangentes, cosenos y demás misterios, que no hay hijo de vecino que los entienda.

Lo grave del caso es que ese tío, que salió de casa con un parche azul para volver con un clavel rojo, a lo mejor, al día siguiente, se pone una paloma con un ramo de olivo en el pico.

La evolución, el giro. Pero oye tío —sigue preguntando el afiliado soplando la mosca—. Antes llevabas un parche y, después un clavel ¿Se puede saber que te has puesto ahora? Es que ya me he descoalgado de unos y he vuelto a coaligarme con otros más decentes.

¡Es por el partido, sabes!

En total, que dentro de unos meses volveremos a la cita, en donde nos encontraremos mercaderes y chalanes, revendiendo su mercancía al pueblo soberano, que una y otra vez se deja engañar con falsas promesas, que tarde o nunca se verán cumplidas.

Anécdota o cuento; el adulterio político, el chalaneo, el camuflaje, el golpe bajo, los cambios, los giros a derecha e izquierda, los claveles rojos y los parches azules, junto con toda clase de triquiñuelas, son cosas sabidas por todo aquél que tenga un poco de lucidez mental; pero una y otra vez caemos en la trampa.

La feria sigue el turno rotativo señalado de antemano, con su música estridente, altavoces a todo volumen manipulados por expertos tramoyistas y

manipuladores de la voluntad popular, para vender la quincalla a cuantos se acercan a ellos, creyendo que es oro todo lo que reluce.

F. R. D.

ELS CARGOLS

Heus ací una vegada, hi havia una família de cargols, amagats, tapats amb brossa, fullaraca i altres coses que els servien per amagar-se de la llarga espera de les noves pluges: sabien prou bé, que amb elles podrien sortir... Però no plovia... Aquella pluja es feia esperar. Ells, amagats! sense moure's del cau.

Mentrestant, uns vells cargols, treballadors empedreïts, sortien abans que ploqués, per terrenys àrids, cercant el millor caminó per fer-lo pla als qui un altre dia hi havien de passar... Quantes vegades van haver d'amagar les banyes per trobar-se amb entrebancs, donar explicacions del per què sortien en temps eixut...

Però, arriba l'hora i comença el plovisqueig, el ruixim bo i deliciós tan esperat... i comencen a sortir un darrera l'altre sense parar.

Que maco! com patinaven feliços per l'herba humida, tots, amb les banyes i pits enlairats, esvels, pretenciosos... Quin riure, quin bo hi fa... ells no recorden els seus avantpassats que caminaven en temps d'eixutesa.

La fauna ens ensenya, que treure les banyes quan plou, fa tot més fàcil i planer.

Jaume Romo

BON DIA LLAGOSTERA

(Valoració-Anàlisi del procés Democràtic 1977-1982)

Si fem una valoració, una anàlisi del procés Democràtic Espanyol ens donarem compte que s'ha desenvolupat sobre tres eixos o pilars, fonamentals i positius alhora, els quals l'han enfortit i al mateix temps consolidat.

En primer terme el mateix Poble Espanyol, amb el seu saber què vol i per què ho vol; en segon terme el Rei, amb el seu talant Democràtic; i per fi, el Partit Comunista d'Espanya amb la seva política clara i de consolidació.

És evident que hi ha hagut altres forces amb una relevància específica en aquest procés. Indubtablement que sí, n'hi ha hagut d'altres amb més o menys protagonisme, però aquests tres "pilars bàsics" han estat alhora tres "puntals fermes" en els moments crítics de "la involució".

No podem dubtar que hi han hagut moments crítics, certament, i que les forces que podríem anomenar "anti-democràtiques" han aprofitat per intentar almenys crear una mena de confusió envers el ciutadà espanyol, el Poble en general. Però aquest, en cap moment ha perdut els nervis i s'ha mantingut serè; en fi, ha demostrat al MÓN que és un Poble de Pau, un Poble que n'està fart de "privacions i d'imposicions". Un Poble que vol viure amb "llibertat", que vol respectar i que el respectin al mateix temps; crec que és un Poble madur i assenyat. Ara, ja a nivell "internacional" es comença a valorar el nostre "tarannà", en el procés "Democràtic". El poble vol la DEMOCRÀCIA almenys la seva majoria ho ha demostrat una i deu vegades, hi ho demostrarà cent i mil si és que de veritat fa falta.

Tornem-hi, amb el Poble Espanyol, del que ara sí em sento orgullós de formar-hi part (en alguns moments he tingut els meus dubtes). Ara, i ja era hora, ha escrit des de l'any 1977 un

opinió... opinió... opinió... opinió...

capítol important de la seva història i n'ha d'escriure més encara.

És veritat que ha costat sang i que encara en costa: aquests assassinats a "civils i militars", aquest "terrorisme" que no perdona i que sempre actua en moments crítics, en moment d'avenç per a la total consolidació del País, de la DEMOCRÀCIA.

Tots, tots els ciutadans, cada persona, home, dona, petits i grans, almenys els que d'alguna manera ens considerem "progressistes" hem de reprovar i censurar aquests fets i ens dol, com els dol als seus propis familiars, cada mort, cada atemptat en aquestes condicions d'un "civil o militar". Mereix tota la reprovació del MÓN, de tot el POBLE, de tota la SOCIETAT.

Quan he sentit pels mitjans de comunicació un, qualsevol atemptat d'aquest tipus, no sé el que m'ha passat. Penso amb els pares, amb els fills o la muller (cosa en la qual no deuen pensar els "terroristes" que sols maten per matar). Si fos per un odi de "fets passats" no crec que matessin o assassinessin aquests nois de 21-30 anys que no van viure la "odiosa guerra" entre germans. Aquests últims no fan més que un servei a la Societat, siguin de la Guàrdia Civil o de la Policia Armada, Civils o Militats, tots som treballadors del Poble Espanyol.

Potser no és el moment oportú o algú pot creure que no sigui aquest el moment més adient per fer aquesta breu valoració. Ho dic perquè pel que fa al Partit Comunista d'Espanya i al P.S.U.C., concretament a Catalunya (això ho escric després de les Eleccions del 28 d'octubre que no ens han estat gens favorables), no importa el que hem aconseguit, l'important és enfortir la DEMOCRÀCIA i al mateix temps hem donat una lliçó al MÓN de maduresa política, de POBLE responsable.

Pel que fa al P.C.E., al P.S.U.C. i tots els Partits més o menys afins als mateixos... tranquils... no tingueu cap dubte, tornaran a rebollar. El MÓN no s'acaba amb unes "eleccions" i nosaltres "som i serem" de sempre i per sempre els "lluïtadors, els capdavaners, els defensors de la CLASSE OBRERA". "TORNAREM A LLUITAR, TORNAREM A VÈNCER", paraules d'un altre

temps, d'un altre LLUITADOR que també les faig meves o millor dit nostres.

Cantaclar

IGNORÀNCIA... O MALA FE?

Això és el que es pregunta el bon boletaire quan arriba, ple d'il·lusió, i troba que la boleteria ha estat brutalment saquejada amb garfis o altres eines per l'estil.

El bon home tremola d'indignació, i té raó. Amb els garfis han deixat la boleteria estèril. Mira que macoll!

Els que han comès aquest acte vandàlic, ho han fet per ignorància? Si és així, sàpiguen des d'ara que la planta que produeix el bolet és el miceli (no es veu a simple vista). Que aquest miceli fa com una espècie de terinyà per sota la fullaraca, i que ells, amb les seves eines estúpides han arrancat, i que fent-ho així... "Adéu bolets!!"

Per no cometre més disbarats d'aquesta classe farien bé comprant-se un llibre de Micologia (estudi dels bolets), (n'hi ha de molt assequibles i en català i castellà), allà els hi explicarien el que és el bolet, a veure si així...

Si els grataires no ho fan per ignorància, la cosa ja és diferent, és més greu. Llavors podríem dir que ho fan perquè són uns..., aquí que cadascú hi posi el qualificatiu que més li plagui.

Donant la raó al bon boletaire,

Martí Lloent i Vendrell

La justícia boletaire

QUI TÉ GOSSOS I NO SE'LS VEU,
LI FAN LES FEINES
PER TOT ARREU

TANT A FORA COM A DINS,
COM A LES VORERES DELS VEÏNS

Hi ha molta gent que té gossos i saben que la seva obligació és cuidar-los, donar-los menjar, etc. I també, com à dret que tenim tots els ciutadans, han de procurar que no molestin als altres. Les persones que els tenen en aquestes condicions podem afirmar que són gent amb bons sentiments de cara al pròxim. Però després hi ha els que els deixen pels carrers perquè facin les seves necessitats on els doni la gana; aquestes persones, podríem afirmar que són gent de molt baixa cultura i MOLT MAL EDUCATS.

És lamentable veure l'estat de molts carrers. Les voreres, portes i parets brutes. Quan es deixen les bombones de butà al carrer i aquell dia el repartidor no passa, cap al tard s'han d'entrar brutes i pudentes.

Què se'ls podria fer a aquests amos? I no dic gossos, perquè en realitat els pobres animals no en tenen cap culpa.

Em considero una persona incapaç de fer cap mal a ningú, però cada vegada que, en sortir al carrer, trobo algun present d'aquest, voldria fer-li empassar a l'amo del gos, perquè estic segur de què no mereix el respecte de ningú.

L'Ajuntament no hi pot fer res?!!!

Un veí de Llagostera

ENTREVISTES:

JAUME RIERA i REMIGI GASCONS

President i Entrenador de la U. D. Llagostera

Acabada la primera volta del Campionat de futbol en 3.a Regional i vista la fins ara bona campanya que el nostre equip està realitzant, hem volgut saber les impressions del President i de l'entitat, Sr. Jaume Riera i les opinions de l'Entrenador Sr. Remigi Gascons.

S R. JAUME RIERA

—Li aporta algun avantatge ésser el president d'una entitat esportiva, en el seu cas el futbol?

—Mira, jo sóc una persona a qui sempre ha agradat fer amistats, conèixer nova gent i sobretot tenir un cercle bastant ample d'amics. Trobo que aquest càrrec que jo porto a terme m'ho permet fer, així és que crec que aquest és l'únic avantatge que a mi m'aporta ésser el president del nostre futbol.

—I... inconvenients?

—Molts. Per dir-te'n un, et diré que hi poses moltes hores de treball i tot i així no fas les coses bé per a tothom, i és una de les coses que tant a mi com a la Junta ens sap més greu.

—Creu que el futbol dintre el nostre poble està prou recolzat?

—Doncs... sí, ho està bastant; en part perquè disposem d'unes subvencions de l'Ajuntament, després... d'uns col·laboradors particulars i com és natural d'aquesta massa de socis i afició que cada dia és més nombrosa.

—De quants socis disposa la U.E. Llagostera?

—D'uns 250 més o menys...

—Estan responnent com s'esperava aquests socis i aquesta afició?

—Sí, estan responnent com nosaltres esperavem i inclús més, ja que no ens ha faltat en cap moment el seu ajut, tant econòmicament de cara al club, com moralment de cara als jugadors. Des d'aquí els dic en nom de tota la Junta directiva: Moltes gràcies!

—Donaria algun pas endarrera en alguna cosa del què ha portat a terme fins ara?

—No, del què he fet, no tinc res de què arrepentir-me.

—I ja per acabar... Sr. Riera... ¿Veu al Llagostera com a futur campió?

—Mira, com a persona sóc optimista, i com a optimista veig el Llagostera amb aires de campió; però he de dir que estem a mitja volta i queda molta lliga per endavant, ara bé, sentiria una gran alegria si aquest equip pel que tant i tants hem lluitat es proclamés campió i pugés fins l'altura que el poble vol i el poble es mereix.

SR. REMIGI GASCONS

—Satisfet amb els resultats obtinguts fins ara?

—Molt satisfet gairebé de tots, menys del partit que vam fer al camp del Guíxols amb el Riudarenes, que a la llarga pot comptar molt.

—Quina posició ocupa la U. E. Llagostera en la classificació?

—Actualment ocupem la tercera posició; ara bé, nosaltres portem un punt positiu més que el Riudarenes que és el que va a davant.

—Deixant a part el Llagostera, quin és l'equip que li està agradant més?

—Sense dubte l'equip que m'ha agradat més fins ara, i que juga millor a futbol és el Cornellà.

—Quin ha estat i quin pot ésser, segons vostè, el rival més difícil?

—Els rivals més difícils poden ésser en general tots, però l'equip que ens pot fer més ombra, i ens pot posar les coses més difícils és el Riudarenes i tal vegada el Maçanet.

—S'ha fet algun nou fitxatge des de l'inici de temporada fins ara?

—Sí, hem hagut de fer uns fitxatges perquè alguns dels jugadors en què confiàvem no han donat el resultat esperat, a més se'ns ha anat en Pareja a la "mili" i n'hem hagut de fitxar un de les mateixes característiques, però estem molt contents amb el rendiment que està donant actualment l'equip.

—Sr. Remigi ... veu al Llagostera com a futur campió?

—Jo crec que sí, ara bé, és de molt optimisme pensar que serem campions. Perquè en un grup de vint equips només en puja un, i això és com una loteria. Però repeteixo, jo confio en les nostres forces.

Col·lectiu de Redacció

ESPORTS

HOQUEI PATINS

El Club d'Hoquei LACUSTÀRIA segueix participant en el Campionat de lliga de les comarques gironines, competint en tres categories: Juvenils, Infants i Benjamins.

Enguany és notícia la participació, per primera vegada en el torneig, de l'equip de Benjamins. Malgrat ésser aprenents, porten una trajectòria que es pot considerar acceptable, ja que en el mateix grup hi participen equips amb un ampli historial esportiu (Blanes, SHUM de Maçanet, Lloret...) l'equip està format per: Toni Miquel (porter), Josep M.ª Puig, Joan Malagon, Jordi Displàs, David Trias, Joaquim Bayé, Marc Frigola i Jordi Parés (jugadors de pista).

Aprofitem l'avinentsa per convidar a tots els veïns de Llagostera a veure els partits que es celebren cada quinze dies a la Pista Poliesportiva Municipal, els dissabtes a les 4 de la tarda i els diumenges a 2/4 de 12 del matí. L'esforç dels nostres jugadors s'ho mereix. Us hi esperem.

Resultats des de la 4.ª jornada fins al 15 de gener

BENJAMINS

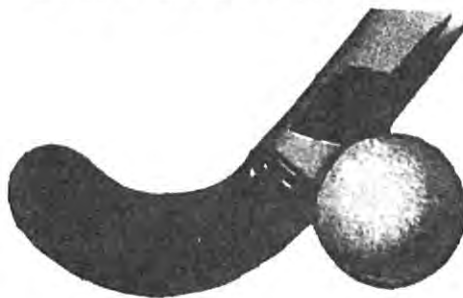
Palafrugell A - Lacustària (0-1)
SHUM Maçanet - Lacustària (8-2)
Farners - Lacustària (7-1)
Lacustària - Palafrugell (B) (14-0)
GEiEG - Lacustària (0-5)
Blanes A - Lacustària (16-1)
Lacustària - Blanes B (3-2)
Lacustària - Lloret (1-11)
Blanes C - Lacustària (1-2)

JUVENILS

Lloret - Lacustària (9-6)
Lacustària - Palafrugell (10-2)
SHUM B - Lacustària (12-4)
Lacustària - Blanes (4-12)
Cassà - Lacustària (4-4)
Lacustària - Farners (9-2)
Figueres - Lacustària (10-5)
Lacustària - SHUM (3-16)
GEiEG - Lacustària (6-3)

INFANTILS

Palafrugell - Lacustària (5-7)
Lacustària - SHUM Maçanet (1-9)
Lacustària - Lloret A (4-7)
GEiEG - Lacustària (8-2)
Blanes - Lacustària (suspès)
Lacustària - Riudellots (7-0)
Lloret B - Lacustària (2-0)

Quan es porten disset partits jugats, el Llagostera es troba en tercera posició. És un bon lloc tenint en compte que està només a un punt dels dos equips que estan en primera posició, empatats a punts, Riudarenes i Maçanet. Dels 17 partits jugats, el Llagostera n'ha guanyat 14, n'ha empatat 1 i n'ha perdut 2. Porta 61 gols a favor, 14 en contra i té 29 punts. També compta amb 13 positius, un més que el líder.

En els darrers encontres, els resultats han estat els següents:

Bonmatí - Llagostera, 2-1
Llagostera - Banyoles, 5-1
Maçanet - Llagostera, 1-3
Llagostera - Breda, 1-0
Camós - Llagostera, 1-4
Fornells - Llagostera, 0-4
Llagostera - Celrà, 6-0
Bescanó - Llagostera, 2-2
Llagostera - St. Gregori, 3-0
Cornellà - Llagostera, 0-3

BASQUET

Quan s'està a l'inici de la segona volta, els resultats obtinguts pels diferents equips de bàsquet femení, són els següents:

SENIOR femení. Segona categoria regional. Primera volta.

10/10/82	U.E. Sant Antoni Calonge - C.B. Llagostera	21 - 33
16/10/82	C.B. Llagostera - C.B. Guíxols	24 - 24
29/10/82	C.B. Llagostera - C.B. Palafrugell	42 - 63
30/10/82	C.B. Llagostera - U.E. Sarrià	20 - 42
06/11/82	U.E. Sant Pau - C.B. Llagostera	62 - 30
20/11/82	C.B. Puma - C.B. Llagostera	58 - 52
27/11/82	C.B. Llagostera B.C.J. Palamós	33 - 47
4/12/82	C.B. Llagostera - C.B. Sils	38 - 46
11/12/82	C.B.F. Lloret - C.B. Llagostera	106 - 23

Segona volta

8/1/83	C.B. Llagostera - U. E. Sant Antoni Calonge	46 - 30
15/1/83	C.B. Guíxols - C.B. Llagostera	32 - 23

JUNIOR femení. Primera volta

2/10/82	C.B. Llagostera - C.B. Amer	5 - 47
9/10/82	C.B. Salt - C.B. Llagostera	86 - 12
17/10/82	C.B. Llagostera - C.B. Hostalric	14 - 46
23/10/82	C.B. Montessori - C.B. Llagostera	72 - 7
30/10/82	C.B. Llagostera - U.E. Sarrià	20 - 54
6/11/82	C.B. Olot - C.B. Llagostera	85 - 22
13/11/82	C.B. Llagostera - Grifeu de Llançà	21 - 55
20/11/82	C.B. Adepaf - C.B. Llagostera	101 - 9
27/11/82	C.B. Llagostera - B.C.J. Palamós	18 - 49
4/12/82	C.B. Llagostera - C.B. J. Anglès	17 - 53
11/12/82	C.B.F. Lloret - C.B. Llagostera	42 - 21

Segona volta

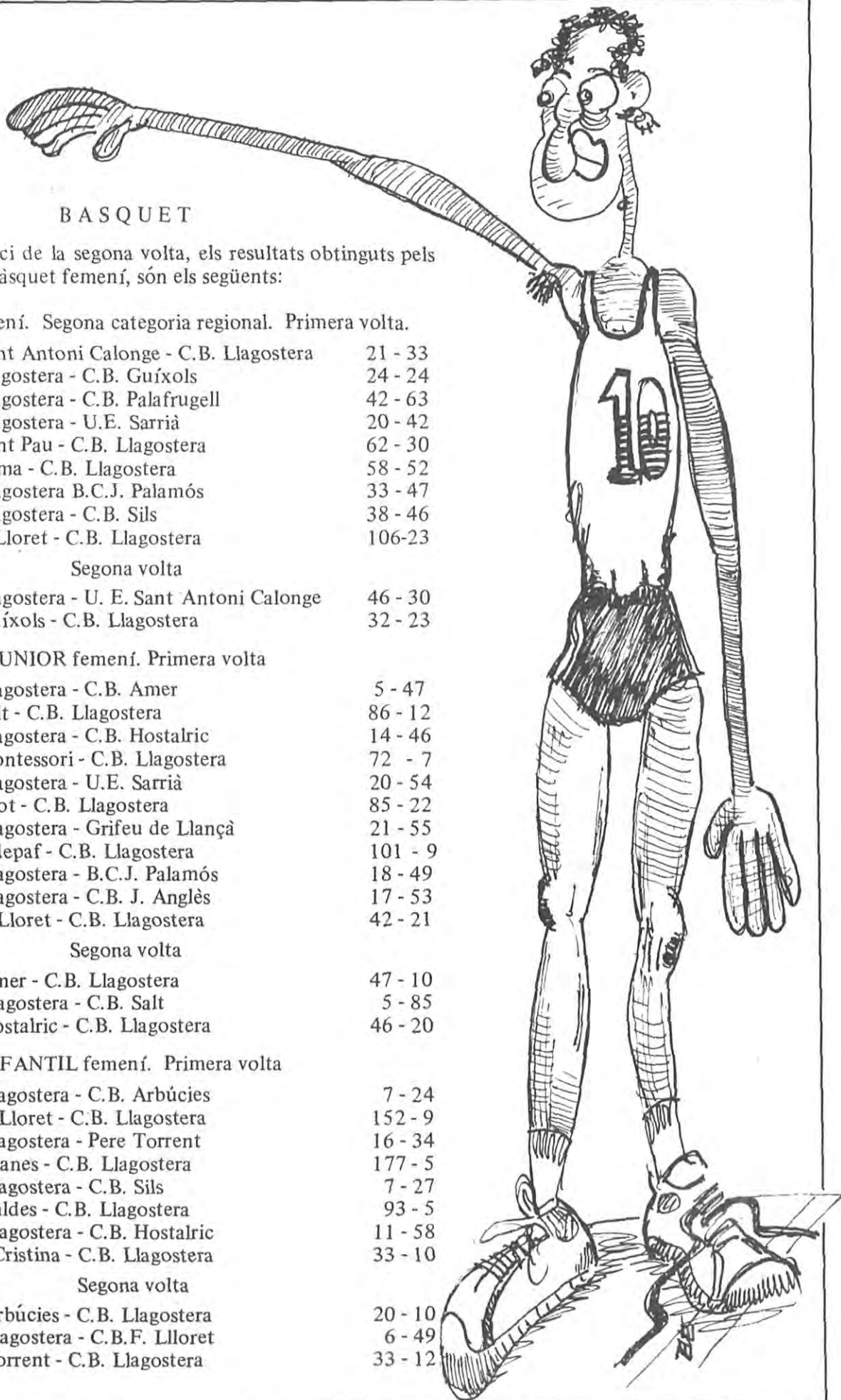
18/12/82	C.B. Amer - C.B. Llagostera	47 - 10
8/1/83	C.B. Llagostera - C.B. Salt	5 - 85
15/1/83	C.B. Hostalric - C.B. Llagostera	46 - 20

INFANTIL femení. Primera volta

16/10/82	C.B. Llagostera - C.B. Arbúcies	7 - 24
23/10/82	C.B.F. Lloret - C.B. Llagostera	152 - 9
30/10/82	C.B. Llagostera - Pere Torrent	16 - 34
6/11/82	A.E. Blanes - C.B. Llagostera	177 - 5
13/11/82	C.B. Llagostera - C.B. Sils	7 - 27
20/11/82	C.B. Caldes - C.B. Llagostera	93 - 5
27/11/82	C.B. Llagostera - C.B. Hostalric	11 - 58
5/12/82	Santa Cristina - C.B. Llagostera	33 - 10

Segona volta

19/12/82	C.B. Arbúcies - C.B. Llagostera	20 - 10
9/1/83	C.B. Llagostera - C.B.F. Lloret	6 - 49
16/1/83	Pere Torrent - C.B. Llagostera	33 - 12

PETITES OBRES D'ART

QUÈ FARIES SI FOSSIS ALCALDE?

Aquesta és la pregunta que hem fet als nens i nenes de cinquè curs, de deu i onze anys, dels dos col·legis.

L'hem fet per acomplir l'enquesta realitzada als adults, amb el mateix interrogant, i poder així oferir la visió que la nostra mainada té del poble.

El que faria primer seria un poliesportiu. També una farmàcia amb un hospital nou i en el Casino hi posaria un parell de taules de ping-pong.

Albert Verdaguier i Piella

...prohibiria matar animals de bosc i posaria cubells per les escombraries a les rodalies del cementiri, que ja fa anys que allò fa "pena" de brut que està...

Sílvia Garcia i Cabarrocas

Per ésser alcalde sempre s'ha d'anar mudat i amb la senyora. Vigilar els nens que fan el "tontu" i parlar amb les persones.

Ricard Vidal i Turon

...faria analitzar els aliments perquè en consumir-los la gent no es posés malalta, faria llocs per fer esports, arreglaria el col·legi públic...

Montserrat Portés i Esteva

...també faria venir uns quants metges més i posaria una altra farmàcia. Plantaria arbres en llocs del poble on no n'hi ha, restauraria les cases velles i si n'hi hagués una interessant la transformaria en una sala de jocs.

Jordi Boadas

...després faria uns institut per no anar a Girona, posaria semàfors en els passos de vianants...

Cristian Sais i Fetthauer

L'alcalde s'ha d'encarregar que no es tallin els pins petits, de què no es cremin els boscos i també de què hi hagi aigua a les fonts perquè la gent pugui veure.

Carme Subirana

...posaria alguns semàfors perquè no hi haguessin "castanyes", faria que el Nadal durés més dies i netejaria els boscos.

Olga Pons i Piella

...donaria treball a tots els homes, organitzaria excursions per a tots els nens del poble, il·luminaria la punta del campanar, faria un camp d'esports...

Marina Pulido i Sureda

Jo faria rectificar Llagostera. Per començar arreglaria la carretera de la planxisteria i després faria un poliesportiu.

David Trias i Guirado

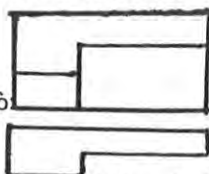
Si jo fos alcalde faria tot el possible per arreglar el "cole". Aquestes parets tant fastigoses que té! I en general faria tot el necessari pel poble.

Daniel Moll i Casamitjana

Començaria per enquitrar els carrers més vells, faria un poliesportiu, arreglaria el pati del col·legi, també posaria nous urbans, faria posar més direccions prohibides i semàfors... i sobretot, plantaria més agricultura... i si el poble no estigués content presentaria la dimissió.

Josep Maria Puig i Prunell

Jo el que faria primer seria arreglar els lavabos dels bars, restaurants i casinos. Després faria que baixessin els preus de les bicicletes. Prop del camp de futbol, en un terreny que medís 500 x 500 m., faria fer una piscina de 50 x 50. Ara us faré un dibuix:

el tros que fa això

seria el dels grans, el mitjà serà dels mitjans i el més petit seria pels més petits. Faria el poble més feliç.

Cèsar Otero i Verdaguier

Jo faria arreglar tots els carrers sense enquitrar... Seria carnicer, perquè tots els alcaldes ho solen ésser.

Joan Xirgu

Per a mi ser alcaldessa vol dir fer la vida més feliç als del poble... Posaria fàbriques, més zones verdes, semàfors. Seria justa, viviria com els del poble i també tindria els meus problemes.

Nuri Mancebo

Faria netejar tots els carrers i tots els boscos. Prohibiria arrancar arbres. Purificaria millor l'aigua. Faria fer una obra de teatre cada cap de setmana.

...renova Mònica Ortiz i Oviedo

...renovar algunes cases que s'estan caient... que hi haguessin més farmàcies... que no s'anés tant en cotxe, perquè es contamina l'aire. Que quan un metge va de vacances, n'hi hagués un altre en el seu dispensari.

Sandra Carrasco i Prim

Si fos alcalde organitzaria el poble, tindria moltes secretàries. Faria reunions per veure de què es queixen els habitants del poble.

Gemma Caballero i Villar

...Construir fàbriques pels del "paro". La gent que talla arbres posar-los una multa si no en tornen a plantar de petits. Posar multes als que tiren porqueries a terra.

Joan Selis

Tiraria les cases en què no viu nin-

►
gú i posaria "césped" en el seu lloc. Portaria uns escombriaires que cada matí deixessin els carrers nets. No deixaria menjar ningú en el "césped".

Sandra Cano i Genobé

...que acabessin d'una vegada les obres del camp de futbol, que estan deixant els carrers molt lletjos. Que tots els camps es cultivin i que la gent respecti els boscos.

Raquel Butinyac

Doncs jo miraria de posar ordre en el poble, amb zones verdes, més serveis públics..., menys anuncis, moltes papereres, arrenjar els carrers posant-hi arbres bonics...

Jordi Displàs i Barrera

Les cases velles i abandonades les tiraria a terra... les cases velles en les que hi viu gent, les arrenjaria i les hi faria bonica. Faria jardins molt grans, que no hi haguessin pobres i que els rics compartissin les seves riqueses amb els pobres.

David Prim

...Intentaria que tota la gent tingués treball. També que la gent tingués grans jardins i moltes plantes per cuidar.

Jordi Cases i Garriga

Si fos alcaldessa faria... que si una carretera no tingués semàfors o farols, els faria posar i tenir els carrers més nets; que si la gent va molt bruta, que no ho sigui tant.

Montse Dalmau

Jo arrenjaria els carrers, faria un parc millor, posaria "césped" a la plaça... plantaria arbres bonics pels carrers, faria un servei de bombers, una comissaria, un hospital com els de Girona.

Enric Labarta

Enquesta

QUÈ FARIES SI FOSSIS ALCALDE?

Presentem aquí algunes impressions recollides principalment al carrer, sobre Llagostera i la seva vida.

L'enquesta buscava l'espontaneïtat i la resposta no pensada que està dins l'ànim del preguntat. Les preguntes han estat simples i no demanàvem estendre's. Tots som del poble i hauríem de saber de què va l'assumpte.

Les preguntes eren les següents:

1.— Què t'agrada del poble?

2.— Què no t'agrada?

Deixàvem així el màxim de llibertat a l'hora de parlar d'allò que més colpia de Llagostera, bé fos en l'àmbit social, polític, cultural..., però al mateix temps potser dificultàvem la resposta concreta davant un camp tan extens.

Hi havia també una tercera pregunta, que era, en certa forma, una conclusió de la segona, on es recalava que es parlés de coses factibles. Utilitzàvem així la "il·lusió" de:

3.— Què faries si fossis alcalde?

En general la gent preguntada no ha estat pas esquerpa, tanmateix també és cert que algun cop abans de la resposta de compromís, hi ha hagut el somriure o silenci que ens deia: "tots en sabem unes quantes de coses però, per això mateix, que ho digui un altre". Però senyors!! no es demana pas la presència física davant els receptors, com se li demana al parlant públic de Hyde Park, ni tan sols es demana el nom, només es demana: el poble diu!! i en poble som tots. I no hi ha dubte de què perquè el poble parli sense por s'ha de desmitificar l'escenari i convertir-nos en vilatans rigurosos de judicis i de fets.

També hem trobat el tranquil, preocupat per la família i desconexedor d'un fer a nivell de poble. Ens sembla però que hi ha d'haver un vincle diferent a la comoditat per tal de sentir-nos i viure com a poble.

Les respostes han estat majoritàriament recollides en una cinta de "cas-

sette" i la resta han estat preses en notes.

A la primera pregunta més que res la gent gran ha parlat de l'aparença física de Llagostera dient coses com:

"La tranquil·litat; Llagostera és un poble tranquil".

"És un poble ni massa gran ni massa petit".

"La bona situació".

"La plaça i el campanar".

"L'estructuració urbanística del poble, els carrers amples".

"Carrers rectes i amples".

"La primera impressió que vaig tenir d'aquest poble va ser excitant, mai hagués pensat trobar edificis tan grans com el Casino".

"El Casino, l'església; ben situat; l'amplada dels carrers; és un poble pintoresc".

Altres, més atents a la dinàmica llagosterenca han parlat de la guarderia, la biblioteca, l'escola de dibuix, l'abundància d'artistes, la piscina, el poliesportiu, així com les excursions del Bell-Matí, el teatre, el casal, el parc infantil, el butlletí, el dispensari municipal ("que suposa la llibertat d'anar amb el metge que agradi més"), "que s'hagi aclarit que l'hospital és municipal"; mentre els menys concisos deien coses com: M'agraden les iniciatives que hi ha dins el poble, encara que són poques". Els més joves parlaven dels pubs. També es digué:

"Que es faci un local per als vells".

"La gent molt acollidora; si algun foraster ens demana quelcom, ens agrada poder respondre bé".

"L'exemple del pont d'en Gotarra".

"La convivència tranquil·la".

"El tarannà agradable, franc i lliberal de la gent".

"Que no sigui industrialitzat".

Referent al que no agradava hom va dir coses com:

"Les fresses, sobretot a l'estiu".

"Prohibicions de pas per propietats particulars, que abans no hi eren".

"Edificis alts dins el poble, com el de la plaça".

"Pocques coses per al jovent".

"Poca diversió".

"Hi ha molts càrrecs que únicament s'agafen per presumir, d'altres per treure'n un benefici particular, i això passa en un 99 per 100 dels casos".

"Els carrers sense arrenjar".

"La lentitud de les obres que es comencen i mai més són acabades".

"La golferia".

"Manca de papereres als carrers".

"Pobresa en activitats culturals".

"Pèrdua de festes populars com l'aplec de Sant Llorenç (s'ha recuperat l'aplec de Panedes); abandó de les fonts de les rodalies".

"Construcció de cases en la zona del Puig sense tenir en compte de deixar carrers prou amples".

"Voldria més quietud, tranquil·litat".

"Manca una botiga de torn legalitzada pels diumenges, que no hagués de vendre d'amagat".

"Les urbanitzacions il·legals: els problemes de construcció s'haurien de solucionar més ràpidament, això que diuen de 'el hilo caliente'".

"La gent no és solidària".

"Manquen moltes coses que han estat començades però que han quedat en res per manca de recolzament".

"L'estructura sanitària".

"La sanitat: pràcticament no tenim practicant, la llevadora hauria de residir al poble i no hi resideix. I els metges, a un no se'l té massa present i l'altre té bona voluntat, però res més".

"Manca d'assistència mèdica pel nombre d'habitants que té el poble".

"La gent no col·labora en res; la meua experiència és que quan hi ha una reunió en venen tres, els altres et diuen: oh, ja ho féu bé! i al darrera et critiquen".

"Impossibilitat de conèixer informació respecte al poble, per exemple, el nombre d'aturats, les baixes i els naixements, perquè hi ha gent que fa tres mesos que és morta i encara consta com a viva".

Abandó de centres com la Creu Roja que, constant a la Generalitat com de primera classe, en realitat estan totalment desmantelats".

"El Casino s'hauria d'agilitzar i modernitzar".

"Fer el Casino més acollidor".

"Desaprofitament de la sala del Casino".

"Abandó del cinema".

"La malmesa del Puig amb la construcció de cases i pisos".

"Els vestuaris de la piscina municipal són massa grossos, els diners gastats en ells es podien aprofitar per fer quelcom més necessari".

"Les porqueries que fan els gossos pels carrers".

"La destrossa de boscos; la ja sabuda perjudicial plantada d'eucaliptus".

"Manca de senyalització pels cotxes a la plaça del carril".

"La xafarderia de les dones grans".

"Manca de zones verdes dins el poble".

"Els pisos alts que destrocen el tipisme del poble".

"Les cases típiques que s'han deixat fer malbé".

"Manca de miralls a les cantonades pels cotxes".

"A l'hora de realitzar projectes no es té massa en compte quin és el més important, així s'ha donat prioritat al poliesportiu quan apenes hi ha cap mena d'activitat cultural".

"Manquen diversions per a la mainada".

"Manca d'un centre d'estudis superiors".

"Manca d'un lloc d'assistència als vells".

"Manca d'una guarderia per nens que neixen".

"Manca d'instrucció esportiva".

"Sortides i entrades del poble".

"La qüestió dels recs que està molt malament".

"Les escombraries a bosc, que és una vergonya de la manera que la gent està embrutint el bosc, i el poc cas que en fa l'Ajuntament".

Hem escollit aquestes com les més indicatives pel nombre de vegades que ha estat expressada la mateixa idea.

Cal destacar que la qüestió dels recs, la de les entrades i sortides del poble, així com la de sanitat són les més comentades i repetides. També cal

dir que altres respostes diferents a les d'abans no han estat indicades ja que ens ha semblat corresponien a una problemàtica particular que no venia al cas.

I quant a la tercera pregunta, algunes de les respostes han sigut:

"Evitar la circulació de vehicles per l'interior del poble".

"Silenciar els vehicles excessivament sorollosos".

"Arrenjar la qüestió de desaigües".

"Arrenjar els recs del Mas Sec".

"Augmentaria el nombre de municipals per vigilar".

"Arrenjaria la plaça".

"Arrenjaria la ja sabuda qüestió de les sortides".

"Solucionaria el problema de la llum i el claveguerer de les cases barates, que s'ho han de pagar ells mateixos".

"Solució al problema de les urbanitzacions: o repoblar el bosc que han destruït, o posar al dia els desguassos".

"Faria fer alguna cosa als parats".

"Que els parats dediquessin unes hores al dia per fer coses per al poble".

"Faria un 'water' públic".

"Un lloc per a la gent gran, amb activitats culturals, xerrades, etc.".

"Donaria un espai de temps perquè la gent pugui enraonar en els plens de l'Ajuntament, tal com es feia abans del Sr. Codina".

"Jo seria un alcalde dictador, així no hi hauria aquesta anarquia d'ara: tothom aniria dret, tothom creuria".

"Al moment d'entrar a l'Ajuntament, al moment de prendre possessió, al cap de cinc minuts, automàticament, foteria neteja general a l'Ajuntament".

"Fomentaria les activitats al poble per evitar que la gent marxí".

"No deixaria fer construccions altes al centre del poble".

"Conservaria la plaça gran".

"Controlaria la velocitat dels vehi-

cles dins del poble".

"Promocionaria la cultura".

"Promocionaria l'educació física, no només el futbol, sinó també la gimnàstica".

"Més diversions per a gent jove. Tu, això és un pal!!!".

"Recolzaria l'organització esportiva i recreativa per a joves, perquè els que han practicat sempre l'esport, han sigut de cor obert i s'han donat al diàleg".

"Ampliació de l'hospital municipal, en comptes del local per als vells, ja que es necessita primer un lloc on ser atès abans d'un lloc de tertúlia".

"Posaria dues farmàcies".

"Intentar solucionar el problema dels parats, malgrat ser molt difícil".

"Controlar els parats, fer-los fer coses per al poble, però sense discriminacions".

"Campanya per mentalitzar de la importància d'un poble net".

"Pas subterrani a la carretera".

"Em preocuparia de la Creu Roja i de l'estructura sanitària en general".

Abans d'acabar aquesta exposició voldríem recalcar el fet de què en primer i últim terme és l'Ajuntament qui ha de prendre cura del poble en

cada un dels diferents àmbits. Aquest és el seu compromís. No n'hi ha prou que un Ajuntament determinat hagi fet algunes coses, deixant les no populars, el seu compromís és major.

L'estructura teòrica de l'Ajuntament amb els seus delegats respectius ha d'arribar a cada necessitat concreta sigui cultural, administrativa, social... del llagosterenc, com a persona i com a grup, i per ara aquesta estructura no ha estat agilitzada, perdent així una oportunitat per integrar-nos en la vida democràtica. Són els interessos d'un poble, no els interessos d'uns quants. La relació de les diferents entitats socials amb l'Ajuntament és ínfima i la preocupació d'aquest, cap a diverses iniciatives dins del poble sovint és nul·la. Quan el seu compromís és encara més gran: també de l'Ajuntament sortiran iniciatives! no? Exigim una dinàmica llagosterenca i ens hi fem solidaris mentre demanem d'un cop per sempre que, tal com ha de ser, sigui l'Ajuntament que com a expressió del poble o amb el consentiment d'aquest, dirigeixi i no personalitzi l'activitat del poble.

Col·lectiu de Redacció

Josep Brugulat

SERRALLERIA

REPARACIÓ
DE MAQUINÀRIA
I REGADIUS

C/. Camprodon, 27
Telèfon 83 01 30

LLAGOSTERA
(Girona)

INSTAL·LACIONS

MANEL

Llum, aigua i gas

Trav. Sant Feliu, 2.ºn, 1.ª
LLAGOSTERA

RADIOGRAFIA D'UN VIATGE A ROMA

(Continuació)

Dimecres, dia 7

Després d'esmorzar, a les 8, ens adrecem a visitar la Basílica de Santa Maria La Major. Oïm missa, dita pels mossens. Aquesta Basílica fou començada a construir pel Papa Sant Liberio, en la meitat del segle IV, en un lloc on el mes d'agost es trobà neu. Endemés de fabulosos marbres, té un ric sostre enteixinat que perquè us haig d'explicar —sembla ésser fou fet amb l'or que els espanyols portaven d'Amèrica. N'és Canonge Honorari el Rei d'Espanya, millor dit, el Cap de l'estat Espanyol. També donem un cop d'ull a l'església de Sant Pere Encadenat, on hi ha les cadenes en les quals va estar pres el Sant. Precisament aquí hi ha l'escultura del famós Moisés de Miquel Angel —extraordinària—; forma part d'un conjunt escultòric que, segons van dir, estava destinat a ornamentar un gran sepulcre —el del Papa Juli II—. Per fi, a la sortida, després de la migrada de la nit abans, quasi tothom menjà l'esperat gelat. Pugem a l'autocar i anem a contemplar el Foro Romà. Fa tres o quatre anys que ho estan reconstruint i no es nota res, de tan immens com és tot aquell runam; solament l'Arc de Constantino està en força bon estat. Entrem al Coliseo o Anfiteatre Flavio, en runes —també l'estan reconstruint—. Per allà l'any 68 d. de J.C., fou començat a erigir per l'Emperador Vespeciano —és el que abans de morir va voler que l'aixequessin dient: "un Emperador ha de morir dret"—.

Va ésser acabat l'any 80 d. de J.C. per l'Emperador Tito —fill de l'anterior; el que merescu ésser anomenat "delícia del gènere humà"—. Estava tot forrat de marbre —els romans han fet i fan anar el marbre o alabastre a punta de pala per a tot—. Tenia 80 files de grades, amb una cabuda de 109.000 espectadors i podia desallotjar-se en 10 minuts. Cobrien el sostre amb una lona per protegir-se del sol i disposava d'una complicada sèrie de mecanismes que, endemés d'altres coses, desviava el riu Tíber, podien celebrar-hi, fins i tot, batalles

navals. Per aquests indrets —potser ho haureu vist en televisió—, per Setmana Santa, el Sant Pare hi fa el Via Crucis. També vam veure on estava emplaçat el Circ Màxim que tenia cabuda per a 200.000 persones —ja no en queda res—. La seva explanada ha servit per filmar-hi pel·lícules de romans com: Ben-Hur, Quo Vadis?, etc. El lloc on hi havia el Palau d'En Neró, avui és un parc —dels molts que hi ha a Roma—. Vam entrar a la presó —Mamertina— on estaven presos —en anys diferents— Sant Pere i Sant Pau en una petita gruta. Hi ha una font que, diu la tradició, hi va néixer per tal de poder batejar els soldats que els custodiaven. Per allí, fent el tafaner, vaig veure una vella i fosca església dedicada a Santa Francesca Romana —em va picar la curiositat en recordar-me de la Capella que hi ha a Can Companyó, dedicada a aquesta Santa—. No molt lluny hi ha una petita columna coronada per una escultura de la famosa lloba que, segons la tradició, donà de mamar a Ròmul i Remo, fundadors de Roma. Em sembla que al costat mateix hi ha l'Ajuntament de la Ciutat, que dona a una gran Plaça on a la nit hi celebren concerts. Està voltada de grosses escultures i en una punta hi ha una llarga escala —tot això fou dissenyat per Miquel Angel—. A pocs metres està emplaçat el colossal Monument a la Unitat. Sempre hi ha una flama encesa i, em sembla, guardada per dos soldats. Tot ell, menys les escultures, és blanc; no sé si és alabastre, marbre o què —en diuen la màquina d'escriure, suposo que serà per la forma que té—. Aquest grandíols monument —crec que és per commemorar la unitat d'Itàlia feta pel Rei Víctor Manuel II, l'any 1870, quan les seves tropes entraren a Roma i el Papa es considerà presoner en el Vaticà. Pel camí, de tornada a la residència per dinar, d'escallimantes i vora una petita isla que hi ha al riu Tíber —en aquella isla hi ha un hospital—, vam veure la primitiva claveguera de Roma que encara està en ús —sembla mentida i ara, les moder-

nes, s'embossen cada moment, eh?—. També vam passar a ran d'una piràmide —potser té uns 50 metres d'alçada— dita de Cayo Cestio, que serveix de tomba a un magistrat romà. A uns dos quarts de 3 de la tarda pugem de nou a l'autocar que ens porta a l'audiència habitual del Papa, els dimecres. Després de passar —cada u— un rigurós control amb un aparell per sobre de tot el cos i escorcollats, podem entrar a la plaça i ens afanyem per poder estar a primera fila del passadís on passa el Sant Pare; ho aconseguim! Descuidava dir que, des de la reparació de la refrigeració, a l'autocar hi estàvem de meravella, però, fillets de Déu, en aquesta Plaça sembla qui hi caigués foc —sort que ja anàvem previnguts amb paraigües—. Un dels acompanyants, poc d'arribar, va dir-me que aquella gran Plaça no quedaria pas plena. Bé, doncs al cap de molta estona, mentre entraven grups de tota mena —entre ells un d'americà amb un autèntic indi, vestit amb les típiques pletes de "jefe" i un grup espanyol fent voleiar una gran bandera— vaig adonar-me que tots el seients estaven ocupats i gent dreta. Em sembla que per allà a dos quarts de 6 va aparèixer el Papa sobre un blanc cotxe descobert, començant a donar la volta a la Plaça. Després, per una banda del passadís —la nostra— estenia la mà a la gent. Molts de nosaltres el van tocar —jo no perquè estava

tirant fotografies—. En passar per l'altra banda, en front nostre, un nen d'uns 10 anys se li tirà al braç i el Sant Pare se l'emportà abraçat uns metres enllà —vaig suposar que el cotxe no es deturà de seguida per seguretat, ja que allò podia estar preparat—. Tot va ésser massa, perquè el que se sent en aquells moments és inexplicable; potser és el carisma que té aquest home, jo no ho sé, sols sé que ens va emocionar fortament —val més que ho digui clar, carai, vam plorar—. Seguidament començà l'audiència, parlant en cinc idiomes, sobre el valor del matrimoni. Després anaren anunciant els grups que ens trobavem presents i el Papa feia un gest de benevolença —entre ells s'anomenà el nostre—. Hi havia un grup de Barcelona amb una gran pancarta; jo crec que els espanyols érem majoria. Quan es donà l'audiència per acabada ja no recordàvem el calor passat; tots estàvem molt contents per l'emoció que ens produí veure tant a prop el Pare Sant. Retornem a la residència a sopar. Abans de començar el mateix tingué lloc una agradable sorpresa: un matrimoni que ens acompanyava celebrava els 25 anys de casats. Fent al·lusió al parlament de Joan Pau II —venia com anell al dit—, se'ls lliurà un obsequi i a les postres es repartí xampany per a tots —fou molt bonic i emotiu—. Allà a les 10 de la nit, excursió facultativa a Tívoli, ciutat estiuenca, a uns 30 quilòmetres de Roma, per contemplar un bon número de magnífiques i monumentals fonts i cascades; totes funcionaven sense l'impuls de cap bomba, sinó per mitjà de vasos comunicants. Colosals i fantàstiques! Foren fetes per un gran ric que volia ésser Papa però no fou possible degut al seu mal caràcter i llavors el van fer —crec— governador d'aquells territoris. Ens van dir que actualment la gent d'allà vivia de l'alabastre que s'extreu per les rodalies —en el pla— a flor de terra —jo suposo que també del turisme—. Tornada i a dormir, força planer, degut a la "pallissa" de tot el dia.

Dijous, dia 8

Com sempre a les 8, després d'esmorzar, sortim cap als Museus Vaticans. Se'ns recomanà que sobretot no toquéssim res, ja que tot està controlat per televisió i si toques quelcom es desapareixen unes fortes si-

renes, tancant-se automàticament les portes. Per anar a les sales primer s'ha de pujar una espaiosa escala de cargol de potser 3 o 4 metres d'ample amb uns baixos esgraons —5 centímetres?—. Sembla que és una sola escala però el fet és que són dues, una està sota de l'altra —jo la vaig pujar esverat, sense adonar-me de res—. Una senyora del grup, abans de baixar, me'n va fer atalaiar: uns pujaven i altres baixaven per allà mateix, només que uns sobre dels altres. Curiosíssim, eh! Noi, aquella escala és un mai parar perquè no hi passen pas 100 ni 1.000 persones al dia, sinó que són milers i milers. Per totes les sales veus aquell mar de gent; dins la Capella Sixtina crec que no hi cabia ningú més. Jo no puc pas descriure el que hi vaig veure en els Museus perquè tot plegat va ésser massa. Començant per la Capella Sixtina —obra del Papa Sixto IV— on els magnífics frescos del sostre i de l'altar —judici universal— foren pintats per Miquel Angel, treballant-hi quatre i nou anys respectivament. Passant per la nombrosa quantitat de sales amb frescos del genial Rafael —mireu si havia de ser un fora de sèrie que fou rival d'En Leonardo de Vinci i d'En Miquel Angel, éssent també Arquitecte en Cap de la Fàbrica de Sant Pere i Superintendent dels Edificis, morint als 37 anys, només—.

I acabant amb les sales d'art modern, manades a fer pel Papa Pau VI, on hi ha un reguitzell d'escultures i quadres d'afamats artistes moderns.

Quedes emborratxat d'art per tots costats. Vaig adonar-me que era enrevessat i ple de passadisos per anar a les estances que foren dels Papes Borgia —poderosa família originària d'Espanya—. Seria perquè ells ja sempre foren intrigants? Ara faré esment a dues anècdotes que ens van succeir. Primera: En trobar-nos uns quants del grup dintre la Capella Sixtina comentant les seves bel·leses, un que no sé si era guia o què, ens diu: —en italià tot i que nosaltres parlàvem català— "espanyols, no sabeu que aquí no es pot enraonar ni asseure's?" Tots ens vam quedar mirant estranyats perquè el bonic del cas era que no se sentia res de la gran cridòria que hi havia, a més de molta gent asseguda. —Es possible això?— La segona: Més d'un vigilant dels Museus va dir-nos: "vosaltres preguen perquè Itàlia guanyi, per Polònia ja prega el Papa". —Ja veieu fins on arribava l'eufòria del futbol que es respirava a Itàlia el dia mateix del partit.

A la tornada cap a la residència, ens aturem a visitar la Basílica de Sant Joan de Letrà, seu del Bisbe de Roma —que és el Papa—. Com les altres, està fornida de marbre, rics mosaics i escultures. Dinar a les 3 de la tarda en ruta per veure les Catecumes Calixtines que tenen una llargada de 18 quilòmetres de galeries o passadisos subterranis a una profunditat d'uns 12 metres. Hi ha quatre o cinc sostres de ninxols o forats a una banda i altra de passadís i, aquest, té una amplada aproximada d'un metre

i mig. Si no ho vaig entendre malament, aquí hi havien estat amagats el nen Sant Tarcici i Fabiola. Prop d'on va trobar-se la tomba —amb el cos incorrupte— de Santa Cecília vam oir missa, dita pels mossens. Aquí mossèn Gabriel ens va dir quatre paraules molt significatives. Si està fresquíssim. El cim de les galeries és terra de conreu —hi havia blat segat—. Després passem per l'antiga Via Appia, on la tradició diu que sant

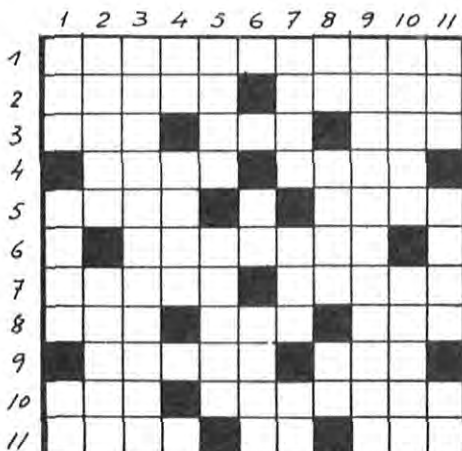
Pere, fugint de Roma, trobà a Jesús carregat amb la creu i li va dir: On aneu, Senyor? —Quo Vadis Domine?—. Aquí hi ha un cementiri Nacional on hi ha 313 tombes de gent que fou morta afusellada, lligats de tres en tres, durant la segona guerra mundial. Franquegem l'artística i pesada porta de metall del recinte i entrem en aquell lloc de pau. El sostre és una gegantina llosa de potser uns 50 metres de llargada per uns 30 d'amplada i 1 de gruix. És impressionant! —sembla que t'ha d'esclafar a sota. Diu que no se sabia on havien mort a aquestes persones; per fi les van trobar en unes grutes que hi ha a prop —en diuen les Fosses Areatines—. Es veu que per enterrar-les feren expotar una bomba fent-les ensorrar damunt del cadàvers —el vigilant del recinte ja estava a punt de tancar pel dítxos futbol—. A la tornada anem a visitar la quarta i última important Basílica: Sant Pau Extramurs. A la façana hi ha un immens quadre, en marbre de colors, que quant hi peta el sol li dona un relleu extraordinari. S'hi venera un gros troç de la creu de Jesucrist, junt amb un clau dels que va estar-hi clavats. Aquí hi ha —en un lloc fosc— la tomba de Santa Cecília o Elena, no ho sé perquè no vaig ésser a temps a l'explicació ja que mossèn Pere sempre anava cremat, i sort, perquè si no no haguéssim

vist res —recordo que el conductor Lluís, sempre que baixavem de l'autocar, ens deia: "va, que el mossèn ja torna". I quasi era així. També hi ha el retrat de tots els Papes —des de Sant Pere fins a Joan Pau II, que té una llumeta encesa—. Són fets en marbre de colors, per l'escola de mosaics del Vaticà —quan vam anar a veure els jardins, van ensenyar-nos on està aquesta escola—. Tot seguit anàrem a donar un petit tomb a la Roma moderna, feta per Mussolini per celebrar-hi l'Exposició Mundial del 1942 —no arribà a fer-se per motius de la guerra—. Són edificis moderns —un d'ells és el Palau de Cristall d'Esports, fet per l'erquitecte Nervi— vàlids encara ara, bastant baixos i sobre tot està ple d'espais verds. Magnífic! Tornada aviat a la residència ans de què acabés el futbol perquè després treballs a passar, per l'eufòria desfermada deguda a la victòria dels italians contra els polacs —mentre feien futbol quasi no transitava ningú pel carter, però després: cotxes, pitos, banderes, globus, etc. —era el caos—. Acabat el sopar ens varen oferir una estupenda sindriada —és una fruita molt típica i abundant allà—. Ho vam passar distret, a la fresca, fent tabola fins tard. Precisament vaig estar una llarga estona xerrant amb aquella dona que el diumenge deixàvem a Figueres.

(Continuarà)

MOTS

ENCREUATS

HORIZONTALS: 1 — Població de Mallorca, cèlebre per la seva Cartoixa. 2 — Lloc poblat d'oms. Fereixo la dignitat. 3 — (Al revés) animal domèstic. Segueix d'un enterrament. Minyó. 4 — Vora del mar o riu. Xai. 5 — Fonament. Lletre grega. 6 — Fer làmina. 7 — Agradable. Nom de Dona. 8 — (Al revés) parenta. Individu d'un pobla bàrbar d'Europa. Diversió, entreteniment. 9 — En el teatre, acte de retirar-se. De preu elevat. 10 — Establiment de begudes. Ciutat d'Alemanya. 11 — Crit de l'ase. Nota musical. Semblant.

VERTICALS: 1 — Facultat de votar. Anella, cercle. Consonant repetida. 2 — Posa l'avió sobre l'aigua. Composar en rima. 3 — Període de funcionament dels cossos legislatius. 4 — Quatre-cents cinquanta. Persona devota. 5 — Element conegut entre altres ignorats. Que compté màgia. 6 — Constant matemàtica. Població de la comarca de la Selva. 7 — Cosa massissa de gran volum. Sense brutícia. (Al revés) article. 8 — (Al revés i repetit) provençal. 9 — Dominant o manant. 10 — (Al revés) troncs gruixuts per cremar. En castellà, sínia. 11 — Adverbi de lloc. Acció d'atacar. Contracció.

SOLUCIÓ — HORIZONTALS: 1 - Valdemosa. 2 - Omeda. Ofenc 3 - tag. Dol. No. 4 - Riba. Any. 5 - Base. P. Iota. 6 - A. Laminar. T. 7 - Grata. Elena. 8 - alt. Got. 9 - Murt. Car. 10 - Bar. Collina. 11 - Bram. Re. Tal. VERTICALS: 1 - Vol. Baga. BB. 2 - Armar. Remar. 3 - Legislatura. 4 - LD. Beat. T.M. 5 - Dada. Màgic. 6 - E. O. Pl. Osor. 7 - Mola. Net. IE. 8 - of. Nial. CO. 9 - Senyorejant. 10 - snoit. Noria. 11 - Act. Atac. Al.

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

TOTALMENTE REVISADOS

HUNET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

garden center
costa brava

83 04 62 - Cta. Comarcal N. 25.7
de Girona a S. Feliu Guíxols

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

RICARD MONTIEL I AGUILO

CONSTRUCCIONS

C/. Cadí, 6 (Urb. Rufí)

Tel. 83 07 77

LLAGOSTERA

COMERCIAL

LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

Primera infància - Joguines - Bicycles

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

c/. Comte Guifré, 8 - c/. Cantallops, 6

LLAGOSTERA

**Hay horas
para jugar ...
y horas
para comprar.
está en todas!**

ALDI

ALDI
el estilo diferente y
los precios más bajos